

Серія «Муравський шлях – 2001»

Пісенна лірика Клюшниківки

«Регіон-інформ»

Харківський обласний центр народної творчості

Пісенна лірика Клюшниківки

Нотації пісень необрядових жанрів фольклору
з с. Клюшниківка Миргородського району
Полтавської області

Упорядник Г. В. Лук'янець

Харків
«Реґіон-інформ»
2001

ББК 63.5(4УКР—4ХАР)

Пісенна лірика Ключниківки / Упор. Г. В. Лук'янець. —
Х.: Регіон-інформ, 2001. — 120 с.
ISBN 966—7291—27—8.

Нотографічна лірика Ключниківки є результатом багаторічної експедиційної роботи автора-упорядника — провідного методиста ХОЦНТ Г. В. Лук'янець та її колег — співробітників центру та учасників творчих колективів «Слобожани», «Муравський шлях». У збірці подані багато-голосні розшифровки найцікавіших зразків гуртового співу Полтавщини в одному з її типових варіантів — співочої традиції села Ключниківки.

Видання розраховано на музикантів, етнографів, народознавців та широке коло шанувальників фольклору.

ББК 63.5(4УКР—4ХАР)+
82.3(4УКР—4ХАР)+
85.12(4УКР—4ХАР)

ISBN 966—7291—27—8

© «Регіон-інформ», 2001

ПЕРЕДМОВА

Впродовж 5-ти років (1988–1992) збирачі-фольклористи Харківського обласного центру народної творчості Котохін Л. І., Лебединська Г. В. (Лук'янець) та Лебединський Д. О., Осадча В. М., учасники фольклорних гуртів “Слобожани” та “Муравський шлях” записали від жителок цього села багато цікавого етнографічного матеріалу, майже повну інформацію про календарно-обрядовий цикл свят та його музичне “оформлення”, безліч чудових “вуличних” пісень, колискових, забавлянок тощо.

Ця добірка розшифровок — вже друга публікація матеріалів Клошниківки (перша, “Весілля в Клошниківці...” надрукована в збірці “Муравський шлях — 2000”).

Перед вами — 61 пісня, найкращі і найцікавіші зразки пісенної лірики села. Під цією умовною назвою об'єднані різновиди соціально-побутових (козацькі, рекрутські, строкові) та сімейно-побутових (сирітські, вдовині, про кохання і т. д.) жанрів.

Увійшли в цю збірку і місцеві варіанти триндичок (№ 11), а також розважальна “Музика” (№ 10) — спів, що імітував інструментальні награвання.

Пісні, що подані в збірці, представляють переважно гуртову традицію місцевого співу — з чітко розвиненим триголоссям, цікавими варіантами-підголосками нижнього голосу, чудово прикрашеним мелізматичною верхнім — типовим рисами полтавської манери.

Чотири учасниці жіночого гурту, від якого записані ці пісні, співали разом майже змалечку (з 13-ти років) — в певній мірі, завдяки зусиллям талановитого священика автокефальної церкви, що організував великий хор у селі. Репертуар хору складала не тільки канонічні церковні твори, а й популярні на той час українські народні пісні. Зацікавлено батюшка ставився і до місцевого співу, досить часто клошниківські пісні звучали на репетиціях хору. В 30-ті роки церква була закрита, але маленькі дівчата, яких об'єднала любов до музики, простівали разом усе своє життя; пізніше до них приєдналися молодші сестри, родички, подруги і наприкінці 40-х років у селі утворився постійний творчий колектив, який і дав нам змогу через 50 років почути і записати стародавній спів Клошниківки.

За деяким виключенням, майже всі пісні заспівувала Ганна Андріївна Петренко — жінка з вражаючими творчими здібностями, артистизмом, великою мудрістю і невичерпною життєвою енергією, а головне, з унікальною пам'яттю — лідер і душа колективу. Вона з легкістю, не вагаючись, заспівувала будь-яку пісню з величезного

репертуару ансамблю (варто сказати, що тільки так званих “вуличних” пісень у її зошиті-реєстрі було зазначено більше двохсот, більше 100 — весільних і т. д.). Чудову пару їй заспівав складав дзвінкий тембр молодшої сестри, також талановитої співачки — Оксени Андріївни Максюті, яка впродовж десятиліть співала у гурті “верх” або “первий голос”. Приведемо повний склад учасників цього гурту:

1. Буряк Марія Федорівна (1913 р. н.)
2. Гаращенко Уляна Леонтівна (1914 р. н.)
3. Гончаренко Катерина Мартинівна (1924 р. н.)
4. Козарь Тетяна Василівна (1919 р. н.)
5. Максютя Оксена Андріївна (1924 р. н.)
6. Петренко Ганна Андріївна (1915 р. н.)
7. Петренко Ганна Іллівна (1919 р. н.)
8. Силенко Галина Григорівна (1930 р. н.)

У виконанні деяких пісень збірки взяли участь: Гнатик Анастасія Костянтинівна (1907 р. н.), Гончаренко Надія Михайлівна (1903 р. н.) та Петренко Христина Іванівна (1908 р. н.). Сольні варіанти (№ 37, 46, 48) представляють своєрідну манеру розспіву Килини Михайлівни Гончаренко (1910 р. н.), що співала у іншому селянському гурті. Пісні у її виконанні відзначені досконалим володінням чверть-тоновою інтерваліки, мелізматикою та витонченістю ритмічного малюнку. Переважна більшість нотацій зведена до висоти унісону-тоніки “ля”, що найчастіше відповідає реальній висоті виконання пісень “на повний голос” (в “робочій” ситуації, під час згадування пісень або співу “напівголоса” висота могла змінюватися на $\frac{1}{2}$ —1 тона).

Сподіваємося, що ці сторінки подарують вам справжню радість спілкування з традиційною українською пісню в одному з найкращих її варіантів — співу села Ключниківки.

УМОВНІ ПОЗНАЧЕННЯ

- ◆ — висота, від якої починався реальний спів,
- — — — — глісандо,
- ↑↓ — підвищення або пониження звуку на $\frac{1}{4}$ тону,
- (...) — літера або склад, яких немає у нормативній лексиці,
- [...] — пісенний текст, що не співається,
- — — — — заспів у багатоголосному виконанні.

1. Сади мої, ой сади зеленії

Р-Оп. 91.

Н - Лук'янець Г.В.

~ 40
Одн

Гурт

Сади мої, ой са-ди, сади зелені-ї; Ра-но цві- (ті) - ли а по-зно, по-зно й о-па-да- (а) - (та) - ли.

Ра-но цві-ли а по-зно по-зно й о-па-да-ли по-бив ми-лий а сі-час, сі-час до-ки-да- (а) - (та) - є.

I Сади мої, ой сади зеленії,
Рано цвіли, а позно, позно й опадали.

II Рано цвіли, а позно, позно й опадали,
Любив милий, а січас, січас покидає.

III Мимо ходить, а в гості, в гості не заходить,
Хоть і зайде, та не до..., не довго гостює.

IV Хоть і зайде, та не до..., не довго гостює,
Він за мною а всю ноч, всю ноч протоскує.

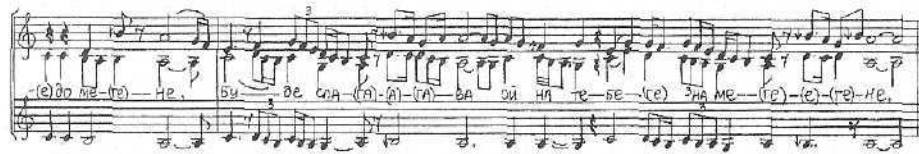
V Встане зоря, ой зоря, зоря заніматься,
Стане милий ой з мило..., з милою прощаться.

VI Прощай мила ой любов, любов дорога,
Есть у мене а жіна, жіна молодая.

2. Ой у полі три дорожки різно

Р-О. ГІР
Н-Пуканець Г.В.

I Ой у полі а три дорожки різно,
Ходив козак, ой до дівчини пізно.

II Ой не ходи а козаче до мене,
Буде слава ой на тебе, на мене.

III "Що я слави, а слави не боюся,
З ким люблюся, ой не наговорюся.

IV З ким люблюся, ой не наговорюся,
З ким я знаюсь, ой підучу навчавсь".

3. Ой орав мій миленький...

Р-09.91р.

Н-Лук'янець Г.В.

♩ = 92

Орн *Гурт*

I

ОЙ О-РАВ МІЙ МИ-ЛЕНЬКИЙ ОД ЛЬО-ДУ ДО ЛЬО-ДУ, ТАЙ ВИ О-РАВ МІЙ МИ-ЛЕНЬКИЙ ОБЛУГ НА КВА-СО[ЛЮ].

II

ПОСАДИЛА КВАСО-ЛЕНЬКУ ТА ІДУ ДОДОМУ — МУ ЗАГЛЯНУ-ЛА У ШИНО-ЧОК А МИ-ЛИЙ З КУМО[Ю].

III

ХІ-БА Ж ТОБІ, КУМА МО-Я, НЕ-МА...

- I** Ой орав мій миленький од льоду до льоду,
Та й виорав мій миленький облуг на квасо[лю].
- II** Посадила квасоленьку та їду додому,
Заглянула у шиночок, а милий з кумо[ю].

- III** Хіба ж тобі, кума моя, нема дома діла,
Що ти з моїм чоловіком в шиночку засі[ла].
- IV** Приходжу я додому, в мене в печі дрова,
Сюди-туди повернулась — вечере гото[ва].
- V** Насипала вечеряти, положила ложки,
Сама сіла вечеряти, поплакала тро[шки].

4. Зайшло сонце за лісок

R-09.91p.
H-Лук'янець Г.В.

♩ ≈ 115

Гурт

І

Зайшло сонце за лісок, та прийди мій,
 що-рід би-вий ой хоч до мене на, ой на ча-сок.

ІІ

Хоч до мене на часок, та ляжеш спати
 на кро-ва-ті, ой розка-жу я то-, ой то-бі-ті сон.

- І Зайшло сонце за лісок,
 Та прийди милий, чорнобривий,
 Ой хоч до мене на, ой на часок.
- ІІ Хоч до мене на часок,
 Та й ляжеш спати на кроваті,
 Ой розкажу я то-, ой тобі сон.
- ІІІ Розкажу я тобі сон,
 Та сон про тебе, сон про мене,
 Ой сон про нашу ой любов.
- ІV Сон про нашу любов,
 Та що ти клявся, ще й божився:
 "Ой не покину я, ой я тебе!"
- V "Не покину я тебе!"
 Та й сейчас же покидаєш,
 Ой серцю жалю за-, ой завдаєш.
- VI Серцю жалю завдаєш,
 Та серцю жалю ще й печалі,
 Ой серденьку моєму, ой моему.

Р - 09.90
Н - Лебединский Д.О.

I	<u>За річкою Дунайцем, та й за річкою Дунайцем</u> Та стоїть дівка же з молодцем.	IV	<u>Парень дівку обніма, та й парень дівку обніма,</u> Та й середнятком назива.
II	<u>Стоїть дівка з молодцем, та й стоїть дівка з</u> молодцем, Та й накрилася же рукавцем.	V	<u>"Середнятко ж ти мое, та й середнятко ти ж мое,</u> Та ой викохав я тебе,
III	<u>Накрилася обома, та й накрилася обома,</u> А парень дівку же обніма.	VI	<u>Ой викохав я тебе, та ой викохав я тебе,</u> Та не для людей — для себе".

6. Ой гук, мати, гук (фрагмент)

R - 09.91

N - Лук'янець Г.В.

Музична партитура для двох голосів (I та II) з підписом "Гук". Темпозначення: $\text{♩} \approx 55$. Партитура складається з двох систем, кожна з яких має два голоси. Текст пісні надруковано під нотами.

Голос I:

Одна - Гук, де козаки йдуть, ой щасли-ва-я та й доріженька, куди вони йдуть. йдуть.

Голос II:

Куди вони йдуть, там гори гудуть, ой під білою та березою отамана ждуть. ждуть.

I Ой, гук, мати, гук, де козаки йдуть
Ой щасливая, та й доріженька, куди вони йдуть. — двічі

II Куди вони йдуть, там гори гудуть,
Ой під білою та березою отамана ждуть. — двічі

(далі текст відсутній)

7. Із-за гір, з-за гір...

R - 09.91 p.

N - Лук'янець Г.В.

♩ ≈ 60 *ОДНА* *Гурт*

І ІЗ-ЗА ГІР, З-ЗА ГІР ВИЛІ-ТАВ СОКІА, А ЗЗАХУ-ТО-РА ВИ-ЛІ-ТА-ЛО ДВА.

ІІ А ЗЗАХУ-ТО-РА ВИ-ЛІ-ТА-ЛО ДВА, ОДИН ОДНОГО ТАЙ ПИТА-Є-ТЬСЯ.

І Із-за гір, з-за гір вилітав сокіл,
А з-за хутора вилітало два.

ІІ А з-за хутора вилітало два,
Один одного та й питається:

ІІІ "Ой де ти бував, а що ж ти видав?"
"Ой що я видав донця вбитого.

ІV Донця вбитого, незаритого,
А того донця видного реберця.

V Ой того донця видно реберця,
Крізь реберечка росте травичка.

VI Кругом серденька завивається,
Ніхто до донця не признається".

8. Вой да в нас партія невеличка (солдатська)

R - 03.91 p.

N - Лебединський Д. О.

Музична партія (голос і фортепіано). Темп: 120. Ключ: G-dur. Ритм: 2/4. Текст пісні:
 I Вой да в нас партія невеличка.
 Гей, гей, гей, гей,
 В нас партія невеличка,
 Полтораста чоловічка всіх.

I Вой да в нас партія невеличка.

Гей, гей, гей, гей,

В нас партія невеличка,

Полтораста чоловічка всіх.

II Вой да ми подходим к кабаку, да,

Гей, гей, гей, гей,

Ми подходим к кабаку да,

Лежить шинкар на боку да спить.

III Вой да уставай, шинкар з постелі,

Гей..,

Уставай, шинкар з постелі,

Бо наробимо потері ми.

IV Вой да виганяла я скотину,

Гей..,

Виганяла я скотину.

На широку долину пасть.

V Вой да сама сіла під горою,

Гей..,

Сама сіла під горою,

Говорит солдат зо мною реч.

VI Вой да ви, солдати молодії,

Гей..,

Ви солдати молодії,

У вас кудрі завивнії в всіх.

VII Вой да ми на то кудрі кудрелі,

Гей..,

Ми на то кудрі кудрелі,

Щоб нас девочки любили всіх.

VIII Вой да кудрі виться перестали,

Гей..,

Кудрі виться перестали,

Девки любить нас не стали всіх.

9. На возмор'ї ми стояли

Р-09.91 р.
N- Лук'янець Г.В.

$\text{♩} = 85$ Гурт

І Ойна —
На возмо(р)ї ми стоя — ли на герма-носкоберетску да на возмо — рї ми стоя — (а) — ли на германьскоберетску.

ІІ А з возмо(р)я ми смотре — лі, як волну є — ться волна да а з возмо — ря ми смотре — лі, як волну є — ться волна.

І	На возмор'ї ми стояли,
На германьском бережку, да.	— двічі	V	Врощ ти, врощ ти, враг-германець,
Ми тебе живим возьмом, да.	— двічі
ІІ	А з возмор'я ми смотрелі,
Як волнується волна, да.	— двічі	VI	Угостим свинцовой пулььой,
На закуску — стальной штик, да.	— двічі
ІІІ	Вдруг туман з моря поднявся
Сильной дощичок пройшов, да.	— двічі	VII	Штик стальной, чотирьохгранный
Ще й з загострением концом, да.	— двічі
IV	А з под етого тумана
Враг-германець подойшов, да.	— двічі			

10. Музика*

Всі
 Р - 01.91р.
 Н - Лук'янець Г.В.

БРАТ ІЛ-ЛЮ-ХА, БРАТ І-ВАН, І-ВАН, І-ВАН.
 ГРА-БЛІ, ВИЛ-КА, ТРИ НО-СИЛКА, ДВА ЦІ-ПА.
 ПРИ-ХО-ДИ, КУ-МА, ДО-ДО-МУ, ЛЬО-ДУ ДАМ.
 ОД КО-МО-РІ ДО КО-МО-РІ ПО МУ-КУ.

* ці музичні фрази співаються водночас з відповідними текстами (спочатку звучить соло 1-й голос, потім підключається 2-й, і так далі). Під "музику" танцювали.

- 1-й голос "Брат Ілляха, брат Іван, Іван, Іван".
 2-й голос "Граблі, вилка, три носилка, два ціпа".
 3-й голос "Приходи кума додому, льоду дам".
 4-й голос "Од комори до комори по муку".

11. Триндички "Думай..."

R-01.91P.
N-Пук'янець Г.В.

Гурт

ТА ДУМАЙ, ДУ-МАЙ, ТА ДУ-МАЙ, ДУ-МАЙ, ДУМАЙ, ДУМАЙ... ОВНА *2
ТА ДУМАЙ, ДУ-МАЙ, ТА ДУ-МАЙ, ДУ-МАЙ, Ой хто ж то пішов, що халяви сяють, а то цього дурака мене дома лають

* як і в відомих російських "частушках", виконавці куплетів триндичок змінювались за бажанням

Ой хто ж то пішов,
Що халяви сяють?
А з-за того дурака
Мене дома лають.

Я стояла на порозі
На білому гарбузі,
Я давала тому дулі,
Що в білому картузі.

На городі бузина,
З бузини сопілка,
Сім парубків на копійку,
Три тисячі дівка.

Бузина, бузина,
З бузини листочки,
Полюбили Василя
Розсукини дочки.

Бузина, бузина,
Ще й надудкувата,
Чортова парубота,
Ще й придуркувата.

Бузина, бузина,
Ще й розсішкувата,
Препогана парубота,
Ще й насмішкувата.

Пішла кізоньки доїть,
А кізонька не стоїть,
А я її кулаком:
"Іди к чорту з молоком!"

Ой на горі, на горі
Телята пасуться,
Питається малохоальний,
Чи кури несуться.

12. Вилітала галка

R - Ой. 90, 91 p. p.
N - Лебединський Д. О.

♩ = 87

Одні

♩ ≈ 71

Гурт

Вилі-та-ла га — лка змобо-го ба- (а) — ку жетай вилі — та — ла — ру-та ззе — ле-ко — го (же) лу- [та].

А сі-ла впа-ла га — лка на ви-со-кі-со- (о) го- си-же-тай на ви- (ти) — со-кі-со- си-на гі-лу- (ті) ро- (го) зко-шайні.

Ой не хили-ся, гі- лка бо-ж мені гі- (і) — ро-же-тай не-хи — ли-ся со-шо-бо так ме- (ге) — ні же то-шної.

- I Вилітала галка з глибокого балку же,
Та й вилітала друга з зеленого лу[га].
- II А сіла-впала галка на високій сосні же,
Та й на високій сосні же, на гілці розко[шній].
- III Ой не хилися, гілко, бо так мені гірко же,
Та й не хилися, сосно, бо так мені же тош[но].
- IV А тошно сиротині на чужій країні же,
Та й на чужому краю, де роду нема[є].
- V А тіки мені роду — два братіки з роду же,
Та ой ті прибувають в десятому же го[ду].
- VI Та ой прибудьте, братця, у неділю вранці же,
Та ой вип'ємо, братця, горілки по чар[ці].
- VII А чогось мені, братця, горілка не п'ється же,
Та коло мого серця, як гадина в'є[ться].
- VIII Та совила гніздечко, де мое сердечко же,
Та й совила друге, де серденько же мо[є].

13. Ой з-за гори, з-за лиману

К-09.90 р.
М-Лебединський Д. О.

♩ = 80
ОСНА

Гурт

I
Ой з-за го-ри (ти) з-за ли-ману (ту) тайсина хма-ра же насту-па (та)-є, ой ну-ме, брати-во, тай насту-па — (та)-є.

II
Ой сини-хма-ра (та) на-сту-пає же, ай до-ров до-щик на-кра-па (та)-є, ой ну-ме, брати-во, тай на-кра-па — (та)-па-є.

III
Ой до-ров до-щик на-кра-па-є же, а сини-мо-ров (та) на-по-вня (та)-є, ой ну-ме, брати-во, тай на-по-вня (та)-па-є.

I Ой з-за гори, з-за лиману,
Та й синя хмара же наступає,
Ой нуме, братця же, та й наступає.

II Ой синя хмара наступає,
Ай дробен дощик накрапає,
Ой нуме, братця же, та й накрапає.

III Ой дробен дощик накрапає же,
А синє море наповняє,
Ой нуме, братця же, та наповняє.

IV Ой синє море наповняє же,
Ай наш корабель потопає,
Ой, нуме, братця же, тай потопає.

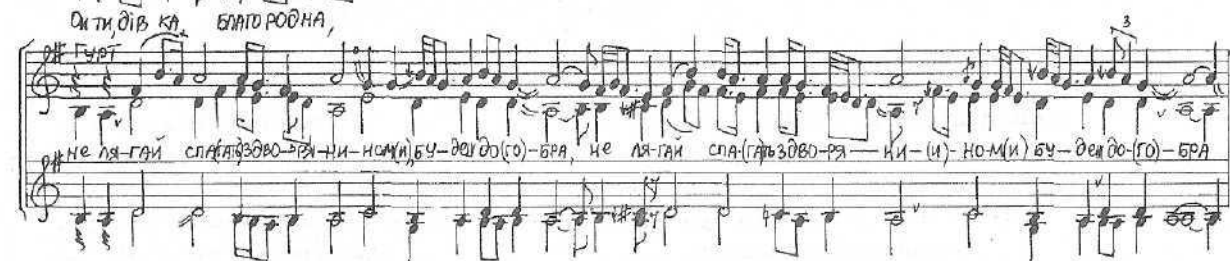
V Ой наш корабель потопає же,
Та матрос парус напинає,
Ой, нуме, братця же, та напинає.

VI Ой башти гнуться, шнүри рвуться же,
А й у матроса же сльози ллються,
Ой нуме, братця же, та й сльози ллються.

14. Ой ти, дівка, благородна

R — 01.90 р.
N — Лебединського Д. О.

I Ой ти, дівка, благородна,
Не лягай спатъ з дворянином,
будеш добра. — двічі

II Бо дворянин гізно ходить,
Не й одну же дівчиноньку
же з ума зводить. — двічі

III Ізвів одну, звів другу,
Щей на мене нахвалявся,
молодую. — двічі

IV Хіба вже я дурна була,
Що він мене же ізвів з ума,
я й не чула. — двічі

V Ізвів з ума, сів на коня,
“Зоставайся, дівчинонька,
тепер сама”. — двічі

VI “Не сама я зосталася,
Ще й у лузі калинонька
розцвілася”. — двічі

VII Що у лузі на долині,
Колихала дівчинонька
дві дитини. — двічі

VIII Колихала та й плакала:
“Ой чого я отця, неньки
не слухала. — двічі

IX Послухала дворянина,
Тепер моя же голівонька
нешаслива”. — двічі

X Ой у лузі на терночку,
Колихала дівчинонька же
сина й дочку. — двічі

15. Ой ходив донець

R - 01.30

N - Лебединський Д.О.

Одна Гурт

Ой хо-див донець та смілого (го) дону, Ой на восьмому-ду сам до-до-му йду.

На восьмому-ду сам до-до-му йду, Ой не сам же я йду, щей ко-ня ве-ду.

Не сам же я йду щей ко-ня ве-ду, А о-бнапа но-чка ізо-зле ле-со-чка.

I Ой ходив донець, та й сім год по Дону,
Ой на восьмом году сам додому йду.

II На восьмом году сам додому йду,
Ой не сам же я йду, ще й коня веду.

III Не сам же я йду, ще й коня веду,
А обняла ночка возле лесочка.

IV Обняла ночка возле лесочка,
Та прилізла к йому лютая змія.

V "Чи ти спиш, донець, а чи так лежиш?"
Ой уставай, донець, я правду скажу.

VI Уставай, донець, я правду скажу,
А я правду скажу про твою жену.

VII Що твоя жена у розбрід пішла,
А коні вороні порозпродала.

VIII Коні вороні порозпродала,
Ой синів-соколів порозгонила".

IX Пішов же донець по своїм дому,
Ой жена молода ворота одчиня.

X Жена молода ворота зчиня,
Ой шапочки не зняв, "здоров" не сказав.

XI Шапочки не зняв, "здоров" не сказав,
Ой жені молодій з плеч головуку зняв.

XII Пішов же донець по своїм добру,
Ой коні вороні по станках стоять.

XIII Коні вороні по станках стоять,
А сини-соколи за столом сидять.

XIV Заплакав донець, головуку обняв,
Ой що лютій змії віроньки дав.

16. Ой улане, уланочку*

R-09.90

Н-Левбінський Д.О.

Музична партитура для двох голосів (I та II) та гурту. Темп: ≈ 110 (одна), ≈ 90 (гурт).

Голос I: Ой у-ла-не, у-ла-но-чку, Ой у-ла-не, у-ла-но-чку, сватай мене ді-вчи-но[чку]

Голос II: Ой рад-б-я те-бе сва-тять, Ой рад-б-я те-бе сва-тять, так бо-ю-ся 120-го бра[та].

Гурт: Ой у-ла-не, у-ла-но-чку, Ой у-ла-не, у-ла-но-чку, сватай мене ді-вчи-но[чку]

* верхній голос співається не звичайним тембром, а так званним "тонким" (головним)

I	<u>“Ой улане, уланочку,</u>
Сватай мене, дівчино[чку]”.	— двічі	X	<u>Ще братічок у дорозі,</u>
Сестра з пивом на поро[зі].	— двічі
II	<u>“Ой рад би я тебе сватать,</u>
Так боюся твого бра[та].	— двічі	XI	<u>Братик у двір уїзжає,</u>
Сестра пиво налива[є].	— двічі
III	<u>Отруй, дівко свого брата,</u>
Тоді буду тебе сва[тать]”.	— двічі	XII	<u>“Випий, сестро, вперед сама,</u>
Щоб мене не отруї[ла]”.	— двічі
IV	<u>“Ой рада б я отравити,</u>
Так не знаю що роби[ти]”.	— двічі	XIII	<u>“Я варила, куштувала,</u>
За-для брата оставля[ла]”.	— двічі
V	<u>“Иди, дівко, у лісочок,</u>
А в лісочку на кали[ні],	— двічі	XIV	<u>Ще братічок не напився,</u>
Із коника похили[вся].	— двічі
VI	<u>А в лісочку на калині,</u>
Там звилося три гади[ни].	— двічі	XV	<u>Похилився аж додолу,</u>
“Скидай, сестро, з коня збро[ю].	— двічі
VII	<u>Підстав, дівко, конівочку,</u>
Під гадючу голіво[чку].	— двічі	XVI	<u>Скидай, сестро, з коня зброю,</u>
Та й поховай у комо[ру].	— двічі
VIII	<u>На гадину сонце пече,</u>
А з гадини кривця те[че].	— двічі	XVII	<u>Та й поховай у комору,</u>
Більш не буду жить з тобо[ю]”.	— двічі
IX	<u>Нехай тече аж по вінця,</u>
Даси братові напи[тсья]”.	— двічі			

17. Та стелись, стелись барвіночок

R-09.91 P.
H-Лук'янець Г.В.

$\text{♩} \approx 50$ *Одн*а *Гурт*

I
 Та стелись, сте-лись, ой барві-*(ти)*-но-чок, не ко-*(го)*-ре-ном*(и)*ли-стом].

II
 Не ко-ре-ном*(и)*ли-стом, та ви-кли-*(и)*-ка-є же а па-ре-*(те)*ньо-во-ку ине го-ло-со-ми, сви-стом].

III
 Не го-ло-со-м*(и)*ли-стом, та чи-ти-*(и)* чу-ла-*(ла)*, ой ді-ви-*(и)*-ном*(и)*ко, як я *(же)* те-бе кли-ка-*(в)*].

I Та й стелись, стелись, ой барвіночок,
Не кореном — листом.

II Не кореном — листом.
Та й викликає же а парень дівку
Й не голосом — свистом.

III Не голосом — свистом,
“Та чи ти чула, ой дівчинонько,
Як я тебе кликав?”

IV Як я тебе кликав,
Та через твое ой подвір'ячко
Сивим конем їхав?”

V Сивим конем їхав,
“Та хоть я чула, ой хоть не чула,
Та й не обзивалася,

VI Не обзивалася.
Та темна нічка, та й дробен дощик,
Не сподівалася”.

VII Не сподівалася.
“Та бодай же ти, ой дівчинонько,
Зозулі не чула,

VIII Зозулі не чула,
Та як ти мого та голосочка
За сном не почула!”

18. Прощай, город

Р - 09.90р.
 Н - Лебединский Д.О.

♩ 88

Вдоль *Горы*

ПРО-ЩАЙ ГО-РО-ДА ЦЕ-НА-ША О-РЕ-С(Г)ВНЯ, ОИ, ОИ ЗЖУ-ТИ-МИ ГО-РА-МИ, -МИ.

ОИ ЗЖУ-ТИ-МИ ГО-РА-МИ ПРО-ПА-ЛА, ОИ Я ЖЕ ОИ ОИ ВКА МО-ЛО-ДА(ТА)Я, ОИ, ОИ ЗЖУ-ТИ-МИ БРО-ВА-МИ, -МИ.

ОИ ЗЖУ-ТИ-МИ БРО-ВА-МИ БРО-ВИ ЖЕ МО-ЛО-ДА(ТА) ОИ ЖЕ ДА ТА-КО-НЫ КА(ТА)Р, ОИ, ОИ ПРО-ПА-ЛА Я ЗВА-МИ, -МИ.

I Прощай город, а ще й наша деревня,
Ой, ой з крутими горами.

II Ой з крутими горами,
Пропала я же, ой дівка молодая
Ой, ой з чорними бровами.

III Ой з чорними бровами,
Брови же чорні, ай а глазоньки карі,
Ой, ой пропала я з вами.

IV Ой пропала я з вами,
Ой чого я ой із вами пропала,
Ой, ой що худая слава.

V Ой що худая слава,
Побив дівку, та вой да побив красну
Ой, ой дурак понапрасну.

VI Ой дурак понапрасну,
Стидно дівці, та вой да стидно красній
Ой, ой за ворота вийти.

VII Ой за ворота вийти,
Як вийду я та вой да за ворота,
Ой, ой луги та болота.

VIII Ой луги та болота,
Як вийду я же та вой да за новії
Ой, ой сади зеленії.

19. Ой нема гірш нікому

$\text{♩} \approx 90$ Гурт

I

Ой нема гіршого, ніж, тільки си ро-ти ми,

R - Ог. 91 р.
N - Лук'янець Г.В.

та ні-го не при-го-ди-сь, тільки, тільки го-ди-ми, та ні-го не при-го-ди-сь, тільки, тільки го-ди-ми.

II

А не по-го-ди-сь, тільки не при-го-ди-сь, тільки,

та-хі-ба той при-го-ди-сь, а не по-ди-сь, що-ди-ма-с-виз-ти, та-хі-ба той при-го-ди-сь, а не по-ди-сь, що-ди-ма-с-виз-ти.

<p>I <u>Ой нема гірш нікому, та як тій</u> сиротині,
Та ніхто не пригорне ой при ли-, при лхій годи[ні].</p> <p>II <u>А не пригорне</u> батько, та не пригорне мати,
А хіба ж той пригорне, ой що ду-, що думає взя[ти].</p> <p>III <u>Ой налетіли гуси та з далекого краю,</u>
А зколотили воду а в тихо-, в тихому Дуна[ю].</p> | <p>IV <u>А бодай же ви, гуси, та з пір'ячком</u> пропали,
А як ми любилися, а тепер, тепер переста[ли].</p> <p>V <u>А як ми любилися, та як голубів пара,</u>
А тепер розійшлися, та як си-, як синяя хма[ра].</p> <p>VI <u>А як ми любилися, та як зерно в горісі,</u>
А тепер розійшлися, а як ту-, як туман по лі[сі].</p> |
|---|---|

20. Ой бражечка, бражечка

R - 01.90p.
N - Леводичский Д. О.

$\text{♩} \approx 96$ $\text{♩} \approx 90$

00m

I

Ой бражечка, бражечка, ой, медова — я, зким я те-бе, бра-же-(ге) — чка, пи-ти бу-(гу)-ду.

II

Зким я те-бе, бра-жечка, ой, пити бу — ду, без ми-ло-го дру-тско-го — чка, без при-ве — ту.

III

Без милого дружбачка, ой, без при-ве — ту — (гу) до мо-го ми-ле — нко — го до-ма не-(ге)-ту.

I Ой бражечка, бражечка ой медовая,
З ким я тебе, бражечка, пити буду.

II З ким я тебе, бражечка, ой пити буду,
Без милого дружбочка, без привету.

III Без милого дружбочка, ой без привету,
Що мого миленького дома нету.

IV Як поїхав миленький ой в городочок,
Не на довге врем'ячко, на часочок.

V Не на довге врем'ячко, на часочок,
За ним, за ним миленька у слідочок.

VI Гналась, гналась миленька, ой не нагнала,
Ой у лузі вишенька виростала.

VII Гнула, гнула вишеньку, ой не нагнула,
Та й лягла під вишнею, та й заснула.

VIII Та й лягла під вишнею, ой та й заснула,
Як приїхав миленький, я й не чула.

IX "Устань, устань, миленька, ой пробудися,
На нову колясочку подивися.

X Що в мене колясочка ой дубовая,
Та й у мене милая молодая".

21. Ой походжено, та й поброджено

Р.-Ог. 91 р.
Н.-Лук'янець Г.В.

♩ ≈ 60

СОНА *ГАРТ*

I

Ой по-хо-же-но, ой тай по-бро-же-но ой ко-ло бро-ду кі-(гі)-ньми.

II

Ой ко-ло бро-ду кі-ньми ой тах не кі-ньми ой тах не кі-ньми а жу-ра-во чка зой-ті)-ми.

III

Ой жу-ра-во чка зой-ті)-ми а жу-ра-(а)-вта-є, ой та жу-ра-вта-є а жу-ра-во чка ска-че.

I Ой, походжено, ой, та й поброджено
Ой коло броду кіньми.

II Ой коло броду кіньми.
Ой, тож не кіньми, ой та то ж не кіньми,
А журавочка з дітьми.

III Ой журавочка з дітьми.
А журав грає, ой, та журав грає,
А журавочка скаче.

IV Журавочка скаче.
Ой, дурна дівка, ой та й нерозумна,
Що за козаком плаче.

V За козаком плаче.
"Ой не плач дівко, ой, та й не плач, красна,
Бо ти зроду нещасна,

VI Ти зроду нещасна.
Ой полюбила, ой, та й козаченька,
Ой при місяцю стоя.

VII При місяці стоя".
"Ой не я ж його та й полюбила,
Та полюбила мати.

VIII Полюбила мати.
Ой вона ж мені та й обіщала
Ой два рушнички дати.

IX Два рушнички дати.
Ой що два дати, та що два дати,
На третьому стати.

X На третьому стати.
Ой та четвертий, ой, та вишиваний
Ой рученьки зв'язати".

22. Та ой не ходи, розкудрявче

R-01.91

N-Лукьянець Г.В.

♩ 86
Ой та

Гурт

I
ТА Ой НЕ ХО-ВІ, Ой РОЗКУ-ДЯ-ВЧЕ, Ой КО-ЛО МО-ГО СЕ-СА — ДУЖЕ ТАЙ НЕ ТО — ТИХО РОЗКУДЯ-ВЧЕ, Ой СЯ-ДУ-ВІНО — ТА Ой

II
Ой НЕ Ой ТА ТО-ТО ТА СЯ-СА — Ой-ЛА, Ой КО-ГО СЯ ЛЮ-БИ-ТИ) ЛЮБЕ Ой ЗА Ой ТА ТО-ТО СЯ Ой ПО-ЛЮ-БИ-ЛА, Ой КО-ГО ЧИ-ЛУ-ВА-ТИ

III
Ой ЧИ-ЛУ-ВА-ЛА, ТАЙ ЧИ-ЛУ-ВА-ЛА Ой ХО-РО-ШО-ГО СЕ-СА-ТА) РЯ ТИХО РОЗКУДЯ-ВЧЕ, Ой ТА ТО-ТО СЯ Ой ПО-ЛЮ-БИ-ЛА, Ой КО-ГО ЧИ-ЛУ-ВА-ТИ

I Та ой не ходи, ой розкудрявче,
Ой коло мого же саду же,
Та й не топчи же, ай розкудрявче же,
Ой саду-виногра[ду].

II Ой не для того та й сад садила,
Ой кого ж я любила же,
Ой за для того же ой поливала,
Ой кого цілува[ла].

III Ой цілувала, та й милувала
Ой хорошого же парня,
Та й хорош парень та й розкудрявче же,
А в його кудрі в'ю[ться].

IV Ой він киває, та він моргає,
Ой дівку викликає же,
Та вийди, дівко, ой вийди, красна,
Ой на нове криле[чко].

V Ой вийди, дівко, та вийди, красна,
Ой на нове крилечко,
Та й промов, дівко же, ой промов красна,
Ой хоть одно сло[во]ве[чко].

23. По-над нашим яром

R — 05.92 p.

M — Лук'янець Г. В.

одна Гурт

♩ ≈ 75

По-над нашім яром — ром'ята півні — че-р'нька ла-га — но — м'яго — ро-го-ю — гу-о-і о-го-веш.

Го-рою о-веш та ошине по пра-га — во-веш та розсу — ки-чи-син ва-ри-ва-ли, зо-мно-го-ю — гу-о-і жи-веш.

I По-над нашим яром
Та пшениченька ланом,
Горою ой овес.

II Горою овес.
Та ой чи не по правді же,
Та розсукин син, варвар,
Зо мною ой живеш.

III Зо мною живеш.
Та по улличкам ходиш
Та весьоло ой співаєш,
Голос по.., ой подаєш.

IV Голос подаєш,
Та обсади ж ти, мила,
Та голубонька сива,
Вишеньками двір.

V Вишеньками двір.
Та ой щоб не заходив,
А вітрець не заносив,
Голосочок мій.

VI Голосочок мій.
Та уже ж я садила же,
Тай уже я поливала же,
Не приймаються.

VII Не приймаються.
Та кого ж я любила же,
Та й уже позабила,
Не признається.

24. Ой верба, верба

R - 01.91 p.

N - Лук'янець Г.В.

♩ ≈ 70

Однa

Гурт

I

Ой верба, верба й кудря — ва-я, хто ж то (го) бі — (ті) вери — ба ой кудрі за — вив?

II

за ви-ла мені ой густа ло-за, ме-ні (гі)зми — (и) — ле-ні — ким ой не зна — го — да.

III

ой пролив коня тай во-ро — но-го, та вери-та — (га) — є — (ге) — ться ой по дру — го — го.

I Ой верба, верба й кудрявая.
Хто же тобі, верба, ой кудрі завив?

II Завила мені ой густа лоза.
Мені з миленьким ой не злагода.

III Ой пропив коня та й вороного.
Та вертається ой по другого.

IV А я ж, молода, й протів його.
Несу таляра ой золотого.

V Несу таляра ой золотого.
Викупити коня ой вороного.

VI Ой не раз, не два та викупала.
Крізь віконечко ой утікала.

VII Крізь віконечко ой утікала.
В вишневім саду ой ночувала.

VIII В вишневім саду ночувала.
Різних пташечок ой вислухала.

IX Що соловейко все твоє, та твоє.
Котяться слізки, ой як той горох.

X А возулина куку, куку.
За що я терплю ой таку муку?

25. Коло річки, коло броду

Р - О. В. Р.
 Н - Лук'янець Г. В.

♩ ≈ 54

Гурт

Ой

Коло річки, коло броду, ой коло річки, ой коло броду, ой даго-лу, би ой дай пили вогу!

Вони пили, напили-ся, ой вони пили ой дай напили-ся, ой на криле-чко ой да підня-ли-ся!

Крилецьками стрепену-лись, ой крилецьками ой да стрепену-ли, ой проль-бо, ой да спом'я-ну-ли!

I Коло річки, коло броду.

Ой коло річки же, ой да й коло броду,
Ой два голуби ой да й пили во[ду].

II Вони пили, напилися.

Ой вони пили ой да й напилися,
Ой на крилечко ой да й підняли[ся].

III Крилечками стрепенулись.

Ай крилечками ой да стрепенули,
Ой про любов ой да спом'яну[ли].

IV Любов наша дорога.

Ой любов наша ой да дорога,
Ой вже розлука ой да тяжела[я].

V Розлучила нас неволя.

Ой розлучила ой да нас неволя,
Ой чужа доля, ой да ще й сторо[на].

26. Калина-малина

♩ 86
ОДНА

Гурт

2-01.91.
N-ПУК'АНЕЦЬ Г.В.

I

КА-ЛИНА-МАТИ — НА НАД ЛУГОМ СЮЯ — ЛА, ЧО-ГОЖИ КА-ЛИ — НА РА-НОПРИ СО-ВЯ-[ЛА].?

II

ЧО-ГОЖИ КАЛИ — НА РА-НОПРИСОВЯ — ЛА, ЧИ СУШІ БО-І — ШО, ЧИ ДОЖУ БА-ЖА-[ЕШ].?

- I Калина-малина над лугом стояла,
Чого ж ти, калина, рано присов'я[ла]?
- II Чого ж ти, калина, рано присов'яла,
Чи суші боїшся, чи дощу бажа[еш]?
- III Суші не боюся, дощу не бажаю,
Кого вірно люблю — по тім помира[ю].
- IV Ой умру я мила, а ти будеш жива,
Та й замічай мила, де моя моги[ла].
- V Що моя могила в степу при дорозі,
В степу при дорозі жито полові[є].
- VI В степу при дорозі жито половіє,
Жито половіє, травка зелені[є],
- VII Що я тее жито тай повижинаю,
Що я тую травку та й повирива[ю].
- VIII Що я тую травку та й повириваю,
А я ж ту могилу сама розкопа[ю].
- IX А я ж ту могилу сама розкопаю,
Із милого кості та й повибира[ю].
- X Із милого кості та й повибираю,
Шовковим платочком поперетира[ю].
- XI Шовковим платочком поперетираю,
Жовтеньким пісочком попересипа[ю].
- XII Жовтеньким пісочком попересипаю,
Кленовим листочком попереклада[ю].

27. Ой ви, кумушки

R - О.І.ЯІ
N - Лук'янєв Г.В.

$\text{♩} \approx 82$ Удвох Гурт

Ой ви, ку-мущи, виго-лу-бушки, ой пі-діть приведіть главно-го докто-ра.

главно-го до-ктора, цейпрохве-ссора, пусть он б-смо-трипадець, щонамоїмсерцю є.

<p>I Ой ви, кумушки, ви, голубушки,
Ой підіть приведіть главного доктора. — двічі</p>	<p>V Всі обідають, всі обідають,
А мене молоду посилають по воду. — двічі</p>
<p>II Главного доктора, ще й прохвесора,
Пусть он осмотри́т, падлец,
що на моїм серцю є. — двічі</p>	<p>VI Як поводу ішла, усміхалася,
А з водою ішла, горко наплакалася. — двічі</p>
<p>III А на моїм серцю кров запечоная,
Кров запечоная, з милим розлучоная. — двічі</p>	<p>VII А з водою ішла — наплакалася,
Під застільне вікно тихо прислухалася. — двічі</p>
<p>IV Розлучила нас злая неволюшка,
Злая неволюшка,
свекорко-свекрушечка. — двічі</p>	<p>VIII Чи не б'ється сім'я, чи не лається?
А свекруха лиха бить нахваляється. — двічі</p>
	<p>IX "І не бийте її, і не лайте її,
Бо вона молода — научайте її". — двічі</p>

28. Видно річку далеко

R - 09.91 р.
N - Лук'янець Г. В.

♩ ≈ 60

Гурт

одна

Видно річку далеко, вода жовта — ласяй мене молодця ой серце стрепену — лось.

Серце стрепену — лось вна білого коня, ой далеко скачи (ти) — лось.

I Видно речку далеко,
Вода зколивнулась,
А й у мене молодця
Ой серце стрепенулось.

II Серце стрепенулось,
Сів на бистрого коня,
Ой далеко скачился.

III Далеко скачился,
Возле церковки святой
Ой конь остановився.

IV Конь остановився
Як ізкочив із коня,
Та й перехрестився.

V Та й перехрестився,
Й а у церковку ввійшов,
Ой весь народ толпою.

VI Весь народ толпою,
Водять милую мою,
Ой водять кругом столу.

VII Водять кругом столу,
"Ой ти, милая моя,
Ой що ж ти наробила?"

VIII Що ж ти наробила?
З другим клятбу прийняла,
Ой мене позабила?"

IX "Ой ти миленький же мой,
Розовий цвіточок,
Подарую я тобі
Ой носовий платочок!"

X "А ти милая моя,
Ти моє сердечко,
Подарую я тобі
Ой золоте колечко!"

29. Що учора за неділенька була

R - 09.91 р.
N - Лук'янець Г.В.

$\text{♩} \approx 52$

I *одна* *гурт*

Що учора ой за не-ді-ленька бу(ту)ла, що дівчи-на ой на у-ли-ці не бу-ла.

II

Що дівчи-на ой на у-ли-ці не була, ма-бу(т)и во-на ой ма-ле ди-тя зро-ди-ла.

III

ма-бу(т)и во-на ой ма-ле ди-тя зро-ди-ла, а зро-ди-вши, ой вди-най рі-чку ой дне-сла.

I Що учора ой за неділенька була,
Що дівчина ой на улиці не була.

II Що дівчина ой на улиці не була,
Мабуть вона ой мале дитя зродила.

III Мабуть вона ой мале дитя зродила,
А зродивши, ой в Дунай-річку й однесла.

IV Пливи, пливи, ой мале дитя ріками,
А я піду ой погуляю з дівками.

V Пливи, пливи, ой мале дитя ставками,
А я піду, ой погуляю з парубками.

VI Було б гулять, як заплетена коса,
А тепер же ой розпуцьованні волоса.

VII А тепер же ой розпуцьованні волоса,
Не слухала ой ні матінки, ні отця.

VIII Не слухала ой ні матінки, ні отця,
Послухала ой Ванюшу подлеця.

IX Я думала, ой що Ванюша парочка,
А в Ванюші ой по всім світу славочка.

X Я думала, ой що Ванюша чоловік,
Він на мене ой тяжку славу наводік.

30. Ой у полі криниченька

R-09.91p.
N-Лук'янець Г.В.

$\text{♩} \approx 55$

Соло **Гурт**

Ой у полі акрини(ти)-че (с)-те-нькаєє ойна чо-(то)-ти-рі(ти)-(і) же зво-[ди].

на чо-ти-рі зво-ди охтанчати ва³ лятри ко(то) за-(а) ки же! ой во-ро-(то)-ни-і-(ти)-(і)-(ті) ко-ти[и].

ворони-і ко-ні та у списа-ли ой знає(гу) ва-(га) ли же ай ві-вчи-(ти) чо-рні-(і)-(ті) бро-[ви].

I Ой у полі а криниченька же,
Ой на чотирі же зво[ди].

II На чотирі зводи,
Ой там напували а три козаки же
Ой воронії ко[ні].

III Воронії коні,
Та й списали, ой змалювали же,
А й дівці чорнії бро[ви].

IV Дівці чорні брови,
Один пише та й на бумазі же,
А другий на китай[ці].

V Другий на китайці,
А третій каже: "Та передай те же,
Ой дівчині-коха[нці].

VI Дівчині-коханці,
Нехай вона знає же,
Та й з другим не гуля[є].

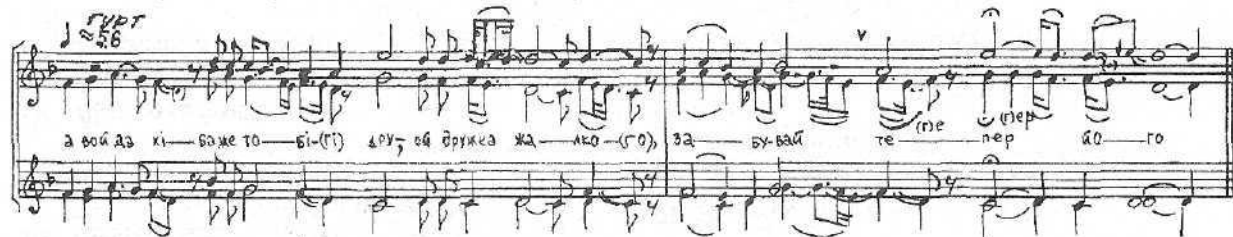
VII З другим не гуляє,
Ой нехай вона чує же,
З другим не ночу[є]".

31. Не здихай, мила, так тяжко*

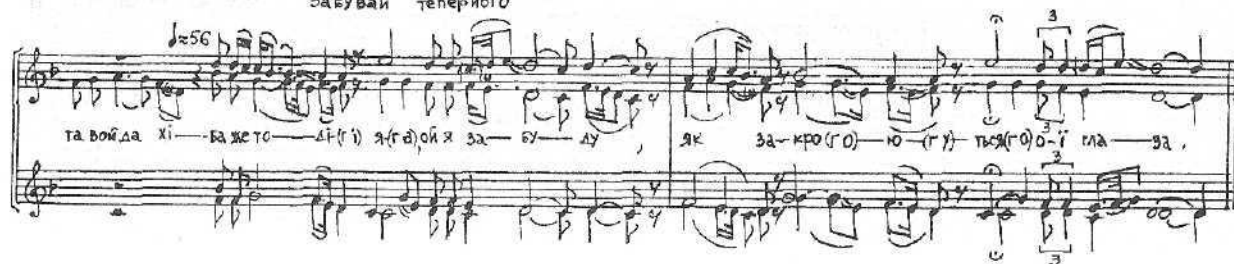

Не здихай, мила, так тяжко, ой не здихай так тяжко,

R - 09.90 р.
N - Лук'янець Г.В.

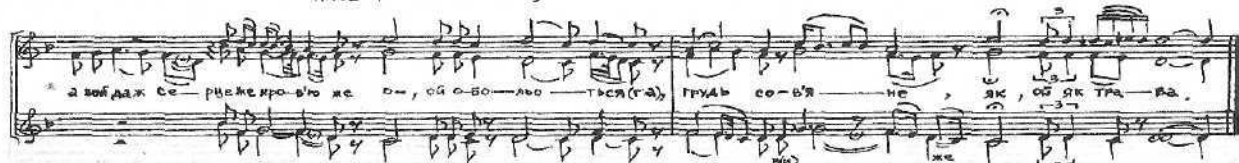

забувай тепер його

Як за-кро-ються гла-за ,

* співається напівголосом

Варіант верхнього голосу

I Не здихай, мила, так тяжко,

Ой не здихай так тяжело.

А вой да хіба же тобі дружка жалко,

Забувай тепер його.

II Забувай тепер його.

Та вой да хіба же тоді я забуду,

Як закроються ой глаза.

III Як закроються глаза,

А вой да серце же кров'ю обольються,

Грудь сов'яне, як трава.

IV Грудь сов'яне, як трава.

Та вой да грудь сов'яне же і ой засохне,

Нікогда не ро-, ой розвіють.

V Нікогда не розвіють.

Та вой да по кладбищу я ходила,

Не боялась нічого.

VI Не боялась нічого.

Та вой да чого ж мені ой здесь бояться,

Здесь ночний сторожа.

VII Здесь ночний сторожа.

Та вой да чого ж мені здесь бояться,

Здесь мой миленький лежит.

32. Та ходила ой дівчинонька

R - 01.91

N - Лук'янець Г.В

♩ ≈ 90
Одна

Гурт

Та ой хо-ди-ла ой ді-вчи-но-нька по са-до-чку, із-ко-ло-ла ой білу ножку на три-со-го-чку.

Ой бо-ли-ть-мо-я бі-ла но-жка, бо-ли-ть бо-лю, хо-ди-во-зак ой до-ді-вчині так не до-во-го.

- I Та ой ходила ой дівчинонька по садочку,
Ізколола ой білу ножку на трісочку. — двічі
- II Ой болить біла ножка, болить больно,
Ходив козак ой до дівчини,
так не довго. — двічі
- III Ой ходив козак до дівчини три годочки,
А дівчині та й здалося —
три днівочки. — двічі
- IV Ой забирають миленького у солдати,
Та й не впіла дівчинонька розпитати. — двічі
- V Ой розпитати.
“Ой чи мені заміж іти, чи гуляти?” — двічі
- VI “Ой гуляй, гуляй, дівчинонька, як гуляла,
Чеши, чеши русу косу, як чесала. — двічі
- VII Чеши, чеши русу косу, як чесала,
Та не стели постіль білу, як ти слала. — двічі
- VIII Бо він твою постіль білу перемаже,
Ходитиме, любитиме — всім розкаже. — двічі
- IX Бо він твою постіль білу перетопче,
Ходитиме, любитиме — та й не схоче”. — двічі

33. Ой давно, давно

R-09.90p.
N-Лукьянець Г.В.

$\text{♩} \approx 85$

I

Она

Ой да ой давно я в багряном аз жила, степи какою заросла, а вое-тая степи какою заросла.

II

Ой не так вое-тая, как тернищею, ты збогси орлом, я орлицею, ты збогси орлом, я орлицею.

Варианти заспіву

III

ты збогси орлом, я орлицею,

IV

по-летимось-дем, станем охувать,

I <u>Ой давно, давно я в батька була,</u>
А вже тая стежечка терном заросла. — двічі	VI <u>Увійшла у хату невісток будить,</u>
“Невістки, невістки, слухайте мене. — двічі
II <u>Ой не так же терном, як терницею,</u>
Ти зробиш орлом, я орлицею. — двічі	VII <u>Невістки, невістки, слухайте мене,</u>
Щось у нас за пташка в садочку кує. — двічі
III <u>Ти зробиш орлом, я орлицею,</u>
Полетимо, сядемо над криницею. — двічі	VIII <u>А тож і не пташка, тож моя дочка,</u>
Без долі вродилася, без щастя зросла. — двічі
IV <u>Полетимо, сядемо, станемо кувать,</u>
Чи не прийде мати рано води братъ. — двічі	IX <u>Без долі вродилася, без щастя зросла,</u>
На свою родину помирать прийшла”. — двічі
V <u>Вийшла, вийшла мати найраньше за всіх,</u>
Набрала відерце повніше за всіх. — двічі	

34. Здоров, дівко

R - 07. 91 p.

N - Лук'янець Г. В.

$\text{♩} \approx 95$
одна гурт *

І
"Та здоров, дівко, тайти, га-лю,
щосья то-бі сказать ма-ю -ю.

ІІ
щосья то-бі сказать ма-ю,
сім за-гадок за-га-даю -ю.

* верхній голос — "головним" тембром

I "Та здоров, дівко, та й ти, Галю,
Щось я тобі сказати маю. — двічі

II Щось я тобі сказати маю,
Сім загадок загадаю. — двічі

III Одгадаєш — моя будеш,
Не одгадаєш — чужа будеш. — двічі

IV Ой що в'ється коло деревця?
А що пече коло серця? — двічі

V А що біжить без прогону?
А що світить без прозору? — двічі

VI Ой що грає — голос має?
А що плаче — сліз не має? — двічі

VII Ой що росте без коріння?
А що цвіте без насіння?" — двічі

VIII "Хіба б же я дурна була,
Що я цього не згадала. — двічі

IX Хміль в'ється коло деревця,
Любов пече коло серця. — двічі

X Вода біжить без прогону,
Місяць світить без прозору. — двічі

XI Скрипка грає — голос має,
Сокіл плаче — сліз не має. — двічі

XII Камінь росте без коріння,
А пісок цвіте без насіння". — двічі

35. Ой зродила мати сина-сокола

R-01.91.

N-Пукіянець Г.В.

$\text{♩} \approx 105$
одна

Гурт

Ой зродила ма — ти си на со — ко — ла, тай не да — ла ви — ро — сти (ти), тай о — же ни (ти) — ла.

та взяла неві — стокну не до любові, не бі — ле — е ли — че — нько, ні чо — рні брѣ — ви.

по си — лає си — на в кри (ї) дорогу, не лю — бу не — ві — сто — чку — по — ло — ти льо — ну.

* верхній голос — "головним" тембром

I	<u>Ой зродила мати сина-сокола,</u>
Та не дала вирости, та й оженила.	— двічі	VIII	<u>"Об'їздив я, мамо, Крим-города</u>
Не бачив я, мамо, такого дива.	— двічі
II	<u>Та взяла невісточку не до любові,</u>
Не білее личенько, не чорні брови.	— двічі	IX	<u>Не бачив я, мамо, такого дива.</u>
Щоб на нашім полі тополя зросла".	
III	<u>Посилає сина в Крим дорогу,</u>
Нелобу невісточку — полоти льону.	— двічі	X	<u>"Бери ж ти, сину, гострую сокиру,</u>
Та їди у поле, рубай тополину".	— двічі
IV	<u>Ой як виряжала та все приказала:</u>
"Не виполеш льону, не їди додому".	— двічі	XI	<u>Як приїхав милий тополю рубать,</u>
Ударив він раз — став лист опадать.	— двічі
V	<u>Полола невістка, не виполола,</u>
У полі невістка заночувала.	— двічі	XII	<u>Ударив він другий — зашталася,</u>
Ударив у третій — обізвалася.	— двічі
VI	<u>У полі невістка заночувала,</u>
До білого світа тополя стала.	— двічі	XIII	<u>"Не рубай ж милий — я ж твоя жена,</u>
Це твоя матуся таке зробила.	— двічі
VII	<u>Як приїхав син із Крим-дороги,</u>
Кланявся матусі аж у самі ноги.	— двічі	XIV	<u>Це твоя матуся таке зробила,</u>
Що нас молоденьких розлучила".	— двічі

36. Ой на горі больниця стояла

R - 05. 92 р.

M - Лук'янець Г. В.

♩ ≈ 80

одна

Гурт

Ой на го-рі больниця сто-я-ла, втій больниці Маруся ле-жа-ла, втій больниці Маруся ле-жа-ла.

втій больниці Маруся ле-жа-ла, чо-рнимшовом голову в'я-за-ла, чо-рнимшовом голову в'я-за-ла.

I	<u>Ой на горі больниці стояла,</u>
В тій больниці Маруся лежала.	— двічі	IX	<u>Третім конем на камені стану,</u>
Із-за моря зіллячка достану".	— двічі
II	<u>В тій больниці Маруся лежала,</u>
"Чорним шовком головку в'язала.	— двічі	X	<u>Ой став козак зіллячко копати,</u>
Стала йому возуля кувати.	— двічі
III	<u>Чорним шовком головку в'язала,</u>
Із-за моря зіллячка бажала.	— двічі	XI	<u>"Ой не копай, козаченьку зілля,</u>
Бо в Марусі в неділю весілля".	— двічі
IV	<u>"Ой хто ж мені зіллячко достане,</u>
Той зо мною на рушничок стане".	— двічі	XII	<u>Ой став козак коня підганяти,</u>
Щоб Марусю дівкою застати.	— двічі
V	<u>Де взялися три козакі з полку,</u>
Розв'язали Марусі головку.	— двічі	XIII	<u>Іде козак селом-доріжками,</u>
Зустрічає Марусю з друзками.	— двічі
VI	<u>Один каже: "Я Марусю люблю!"</u>
Другий каже: "Я Марусю возьму!"	— двічі	XIV	<u>Для дружечок — піпочку знімає,</u>
Для Марусі — шаблю винімає.	— двічі
VII	<u>Третій каже: "Три коники маю,</u>
Я Марусі зіллячко достану.	— двічі	XV	<u>Що в козака шабля заблестіла,</u>
А в Марусі головка злетіла.	— двічі
VIII	<u>Одним конем до моря доїду,</u>
Другим конем море переїду.	— двічі	XVI	<u>Оце ж тобі, Марусю, весілля,</u>
Щоб не слала козака по зілля.	— двічі

37. Як жила я сім год удовою

і - ГОНЧАРЕНКО К. М., ПЕТРЕНКО Г. А.
 R - 03. 91 р. (верх)
 N - ЛУК'ЯНЕЦЬ Г. В.

≈ 86 Одна

Як жила я сім год удовою, та не знала землі ні-ди со-бо-го.
 Превра-ті-ли превра-ті-лю-де, виши за(та) міре до-бре х-то-го-бі-бу-де.
 А я лю-дську доле неувра-ли-ла, виши за(та) міре го-ло-вчу(ту) вто-го-пи-ла.
 У-то-пи-ла го-ловоньку вітло-кукиницю, виши за(та) міре за-гі-рчу(чу) п'я-ла-ни-цю.

- I Як жила я сім год удовою,
Та не знала землі під собо[ю].
- II Превраїли превражії люде,
Вийди заміж, добре ж тобі бу[де].
- III А я людську воленьку ввольнила,
Вийшла заміж, головку втопи[ла].
- IV Утопила в глибоку криницю,
Вийшла заміж за гірку п'яни[цю].
- V Та й не знала як з миленьким жити,
Пішла його раненьку буди[ти].
- VI Та й забула людсеї розпитати,
Як милого на йменнячко зва[ти].
- VII Уставай же милий, моє милування,
Ой уже ж тобі готове вмива[ння].

- VIII Та уже ж тобі водиця в кубочку,
Чистий рушник висить на кіло[чку].
- IX Та уже тобі варенички в маслі,
І на столі горілочка в пля[шці].
- X Ой став же милий з постелі вставати,
Стала мила в вікно виліта[ти].
- XI Ой як же ти мила, та й норови знала,
Що й од мене в вікно виліта[ла].
- XII Ой я ж милий твоїх норовів не знала,
Мені твоя матінка сказа[ла].
- XIII Що я твоїй неньці головоньку зчала,
А вона мені всю правду сказа[ла].
- XIV Що й у мене син — червона калина,
Будеш доню, синя, як ожи[на].

38. Ой як приїхав мій миленький

R - 09.91 р.

N - Лук'янець Г.В.

$\text{♩} \approx 62$ ПІСНЯ ГИТ

I Ой як приї-хав мій ми-ленький з по-ля жє тай при-в'я(га)-зав ко-м'я-(га) до за-бо-(го)-ра.

II Ой ти прив'я(га)зав ко-м'я(га) до за-бо-ра же сам за пла(га)ка вк'ати ко-ни-ка сто-(го)-я.

III Ой нещасли-ва нам, когди ро-ро-га же за-сва-та(га)-на ді-вчати на чька мо-(го)-я.

I Ой як приїхав мій миленький з поля,
Та прив'язав коня до забора.

II Ой та й прив'язав коня до забора,
Сам заплакав, край коника стоя.

III "Ой нещаслива нам, коню, дорога,
Засватана дівчинонька моя.

IV Ой коли б швидше вечора діждати,
Ой пошлю людей дівчину сватати.

V Ой пошлю людей дівчину сватати,
А сам стану під вікном слухати.

VI Ой а сам стану під вікном слухати же,
А що буде дівчина казати".

VII А дівчина по світлоньці ходить,
Вона свої білі ручки ломить.

39. Ой на горі гречка

R - 01.90 р.
N - Лебединський Д.О.

♩ ≈ 88

ОВІЯ

Гурт *

Ой на го-рі гре-чка та ой на го-рі гре-чка же ой бі-ло про-цві-та-[є].

Ой бі-ло про-цві-та-є, а бі-ло про-цві-та-є же, а все про-сить, бла-га-[є].

* верхній голос — співається "головним" тембром

I Ой на горі гречка — двічі
Ой біло процвітає[є].

II Ой біло процвітає. — двічі
А все просить — блага[є].

III "Ой оддай мене, ненько. — двічі
А в чужу дереве[ньку].

IV А в чужу деревеньку. — двічі
А в велику сіме[йку].

V	<u>Ой де високі хати.</u>
Ой де люди бага[ті].	— двічі	XIV	<u>Зять по двору ходить.</u>
Ой сірі гуси го[нить].	— двічі
VI	<u>Ой туди б я летіла.</u>
Ой де багато ді[ла].	— двічі	XV	<u>Ой сірі гуси гонить.</u>
Ой білі ручки ло[мить].	— двічі
VII	<u>Ділячко б робила.</u>
Ой свекрусі годи[ла].	— двічі	XVI	<u>“Ой зятю ж мій, зятю.</u>
А де ж моя дити[на].	— двічі
VIII	<u>Ой свекрусі годила.</u>
Часто в гості ходи[ла]”.	— двічі	XVII	<u>А моя ж дитина.</u>
А твоя дружи[на]?”	— двічі
IX	<u>А вже місяць проходить.</u>
Дочка в гості не хо[дить].	— двічі	XVIII	<u>“А що твоя дитина.</u>
А моя дружи[на]	— двічі
X	<u>А другий наступає.</u>
Дочки в гості нема[є].	— двічі	XIX	<u>Ой лежить в кімнаті</u>
На білій крова[ті].	— двічі
XI	<u>“Ой запрягай, сину.</u>
Ой сиву коби[лу].	— двічі	XX	<u>А вже п'ята неділя.</u>
Як пила та ї[ла].	— двічі
XII	<u>Та поїдем, сину.</u>
До дочки у го[сті]”.	— двічі	XXI	<u>А третяя нічка.</u>
Не згасає сві[чка]”.	— двічі
XIII	<u>Ой доїзжають до двору.</u>
Зять по двору хо[дить].	— двічі			

40. Летіла зозуля

R-09.90
Н-ЛЕБЕДИНСЬКИЙ Д.О.

♩ ≈ 94

ОДНА ДРУГА ГРУП

І

ЛЕТІЛА ЗОЗУЛЯ, НА БЕРЕЖКУ СІ ПАНА БЕРЕЖКУ СІ ЛАЖЕ, ТА ОЙ СТАЛА ЖЕ КИВАТИ,

ІІ

НА БЕРЕЖКУ СІ ПАНА СТАЛА КУВАТИ, НЕ ЧУТЬМОГО МИ ПОГОЖЕ, ОЙ НЕ ЧУТЬ, НЕ СЛІХАТИ.

ІІІ

НЕ ЧУТЬМОГО МИ ПОГО, НЕ ЧУТЬМО СЛІХАТИ, ТА НА ЖЕВІТІ ПІСОЧКУ ЖЕ БІДВА СІ ООЧКИ (ГІ) ЗНАТИ.

ВАРІАНТ

3 3

- I Летіла зозуля на бережку сіла,
* На бережку сіла, та ой стала кува[ти].
- II На бережку сіла, та стала кувати,
Не чуть мого милого, та й не чуть, не слуха[ти].
- III Не чуть мого милого, не чуть, не слухати,
На жовтім пісочку а два слідочки зна[ти].
- IV Що первий слідочок — коня вороного,
А другий слідочок — та й парня молодого[го].
- V Я піду в садочок, зорву там дисточок,
Буду прикривати милого слідо[чок].
- VI Щоб роса не впала, пташки не бродили,
А мого милого ой краще не люби[ли].
- VII Вони ж полюбили, ще й причарували,
Несолону рибку ой вечерять дава[ли].
- VIII Вечеряй, вечеряй, та й не сумнівайся,
Ой як не жонатий, ой з нами зоставай[ся].
- IX Єсть у мене жінка, ще й діточок двоє,
Ще й діточок двоє, ой чорняві обо[є].
- X Чорняві хороші, на мене похожі,
А жінка русява, ой вона ж мені па[ра].
- XI Ой Боже ж мій, Боже, який я удався,
На чужій сторонці ой за жінку призна[вся].

41. Соловей мой, ранняя пташечка

$\text{♩} = 70$ **ОДНА**

Со-ло-вей мой ранняя пташечка,

R-01,90p

N-Лебединський Д.О.

ГРУП

Со-ло-вей мой, ранняя пташечка, не пойра-но в зельном са-ду.

II

не пойра-но в зельном са-ду,

Бойтак то-шмо не-ні мо-ло-дцю, че-ре-ту-ю роз-краса-ви-цю.

I Соловей мой, рання пташечка, — двічі
Не пой рано в зельоном саду.

II Не пой рано, в зельоном саду, — двічі
Бо й так тошно мені, молодцу.

III Бо й так тошно мені, молодцу, — двічі
Через тою розкрасавицю.

IV Не схотіла зо мною гулять, — двічі
Та й продала свой зельоной сад.

V Та й продала свой зельоной сад, — двічі
За сто рублів, ще й за п'ятдесят.

VI За сто рублів, ще й за п'ятдесят,
Русу косу ще й за тисячу,
А за красу ціни не зложу.

VII А за красу ціни не зложу, — двічі
Що я в батька в розкоші живу.

VIII Що я в батька в розкоші живу, — двічі
А в матері на перинах сплю.

IX А в матері на перинах сплю, — двічі
З братіками на улицю йду.

X З братіками на улицю йду, — двічі
З сестрицями пісенкі пою.

42. Ой на Вкраїні висока могила

♩ ≈ 66
одна

Гурт

Р-11.88
Н-Лебединський Д.О.

I
ДІ НА ВКРАЇНІ ВИСОКА МОГИЛА, А НА МОГИ — ДІ ЧЕРВОНАКАЛИНА, А НА МОГИ — ДІ ЧЕРВОНАКАЛИНА.

II
НА МОГИ ДІ ЧЕРВОНАКАЛИНА, А НАКАЛИ — НІ ЧОРНИЙ ВОРОН КРАЇЧЕ, А НАКАЛИ — НІ ЧОРНИЙ ВОРОН КРАЇЧЕ.

III
НА КАЛИНІ ЧОРНИЙ ВОРОН КРАЇЧЕ, А НА ЧУБІ — НІ СИРОТИ НА ПЛАЧЕ, А НА ЧУБІ — НІ СИРОТИ НА ПЛАЧЕ.

- I Ой на Вкраїні висока могила,
А на могилі червона калина. — двічі
- II На могилі червона калина,
А на калині чорний ворон криче. — двічі
- III На калині чорний ворон криче,
А на чужині сиротина плаче. — двічі
- IV “Я й недавно сиротою стала,
Ой багато горенька й узнала. — двічі
- V Ой казали мені вражі люде:
“Вийди заміж, добре тобі буде”. — двічі
- VI А я людську воленьку звольнила,
Вийшла заміж, голівку втопила. — двічі
- VII Ой втопила в глибоку криницю,
Вийшла заміж за гірку п'яницю. — двічі
- VIII Що п'яниця все п'є та гуляє,
А прийде додому, як не б'є, то лає. — двічі
- IX Сам лягає у кроваті спати,
Мене заставляє голубів ганяти. — двічі

- X Ой не літайте, голуби, по хаті,
Та й не розбудіте милого з кроваті. — двічі
- XI А я знаю, коли розбудити,
Ой як стане сонечко сходити. — двічі
- XII Уставай, Ваня, моє милування,
Вже готове для тебе вмивання, — двічі
- XIII Що вода в тазочку, та ще й в садочку,
Рушничок біленький висить на кілочку. — двічі
- XIV Стоять тобі вареники в маслі,
Стоїть тобі горілочка в пляшці. — двічі
- XV А єсть тобі білі паляниці,
За для тебе, горького п'яниці” — двічі
- XVI Став Ваня з кроваті вставати,
Стала його мила в вікно вилітати — двічі
- XVII “Ой чого ж ти, мила, в вікно вилітаєш,
Хіба ж ти моїх жартів не приймаєш?” — двічі
- XVIII “Ой як би ж я та жарти приймала,
То вже б давно в могилі лежала”. — двічі

43. Ой туман поле устилає

R-07. 91p.

N-Лук'янець Г.В.

I. Одна Гурт

Ой ту-ман по-ле у-сти-лає, А ма-ти си-на вго-во-ря-є.

II.

„Та не їдь, си-ну, у до-ро-гу, Бо тво-я жі-нка не-здо-ро-ва.“

III.

А син ма-те-рі не по-слу-хав, о-сі-длав ко-ня, сів, по-ї-хав.

I Ой туман полі устилає,
А мати сина вговоряє.

II Та й не їдь, сину, у дорогу,
Бо твоя жінка нездорова.

III А син матері не послухав,
Осідлав коня, сів, поїхав.

IV Та їхав полі, їхав друге,
А на третьому становився.

V Прив'язав коня до забора,
До забора дубового.

VI Ой до забора дубового,
До деркачика щовкового.

VII А сам пішов до дівчини,
До дівчини Катерини.

VIII До дівчини Катерини,
На білу постіль, на перини.

IX На білу постіль, на перини,
Ой чи спав, чи не спав, вже й прокинувся.

X Мне твоя краса не наравиться,
Мені друга бажається.

XI До другої, до кращої,
До девушки настоящей.

44. Ходив я по полю (наспів № 1) (народний варіант "Узника" О. С. Пушкіна)

$\text{♩} \approx 105$

ХО-ДИВ Я ПО ПО-ЛЮ, А ХО-ДИВ Я ГУ-ЛЯ- (а) - (а) В

R - 09.90 р.
N - ЛУКАНЕЦЬ Г.В.

ТА Й НАЙШОВ Я ЗА-ПИ-СКУ, ТА СИ СТАВШО ПРО-ЧИТАВ.

II

НАЙШОВ Я ЗАПИ-СКУ ТА СИ СТАВ ПРО-ЧИ ТА - (а) - (а) В.

ТА Й НАЗВ-ВТРЕ НА-У-ПРО СИ ВТЕННИ-ЦЮ- (У) ПО-ПАВ

I Ходив я по полю,
А ходив я, гуляв,
Та й найшов я й записку,
Та ой став, прочитав.	V Та он крильями маше,
Ой стучить у вікно.	XI Що ти батька зарізав,
А братіка убив.
II Найшов я записку,
Та ой став, прочитав,
Та й назавтре на утро
Ой в темницю попав.	VI "Та й товариш мой вірной,
Ой давай улетьом.	XII А сестрицю родную
Ой у морі втопив".
III Назавтра на утро
Ой в темницю попав,
Та й сижу я в темниці,
А в темниці темной.*	VII Ой дальноко, дальноко,
Ой за сині моря."	XIII Що батько на лавці,
А братік на столі,
IV Ой ко мне прилітає
А й орьол молодой.	VIII А й за синім же морем
Ой стоїть мать родна.	XIV А сестриця родная
Ой у морі на дні.
	IX Та вона горько плаче,
Ой сина зговоря.	XV Що батька хоронять,
А братіка несуть.
	X "Та сину, мій сину,
Та що ти наробив.	XVI А сестрицю родную
Ой із моря тягнуть.

* далі співати за вразком перших куплетів

45. Ходив я по полю (наспів № 2)

R-09.90p.

Н - ЛУК'ЯНЕЦЬ Г.В.

$\text{♩} \approx 100$

I

ХОДИВ Я ПО ПОЛЮ, ХОДИВ Я БЛУЗАР, НАЗАВТРА НА-У-ТРО ВТЕМНИЦЮ ПОПАВ,

ТА РАЗ ТАМ(И)ТІ ДА РАЗ ТА ДВА НАЗАВТРА НА-У-ТРО ВТЕМНИЦЮ ПОПАВ,

II

СИЖУ Я ВТЕМНИЦІ ВТЕМНИЦІ ТЕМНОЇ, КО МНЕ ПРИЛІТА-Є О-РЬОЛ МОЛОДОЙ,

ТА РАЗ ТАМ(И)ТІ ДА РАЗ ТА ДВА КО МНЕ ПРИЛІТА - Є ОРЬОЛ МОЛОДОЙ.

I Ходив я по полю, ходив я, блукав,
Назавтра на утро в темницю попав,
Та раз, тамі-ті да раз, та два,
Назавтра на утро в темницю попав.

II Сижу я в темниці, в темниці темной,
Ко мне прилітає орёл молодой,
Та раз тамі-ті да раз, та два,
Ко мне прилітає орёл молодой.

III Ко мне прилітає орёл молодой,
Он крильми маше, говорить со мной,
Та раз...*

IV "Товарищ, товарищ, давай улетьом
Дальоко, дальоко за сині моря,
Та раз...

V Дальоко, дальоко за сині моря,
Ой там за морями стоїть мати родна,
Та раз...

* далі співати за зразком перших куплетів

46. Сирітська

♩ = 105

I Ой боже боже, коли той вечір бу-де, та ко-ли про ме-не на-го-вора-ться лю[ди]. R-05.91 р.
N- Лук'янець Г.В.

II го-вора-ться, го-вора-ть бо-го-мис-ли, бо-дай во-ро-гам по-ви-лази-ли йо[ди].

III го-вора-ть старі, го-во-ра-ть чей ма-ли, а не-й го-во-ра-ть во-ро-женки та — те-кі [и].

IV Ой гори, го-ри, си-ро-таті дити по-ле, вали-кний мороз ах у ні-же-ньки ко-ла-є.

V Ой тихе мороз, то не-рідна ма-ти, кладе си-ро-ту, не ве-че-ря-ши, сла-ти.

VI Не ве-че-ря-ла, не бу-ди-ло бі-да-ти, нема ро-во-зку — ні ко-муні-о-ві — да-ти.

Сольне виконання
Гончаренко К.М.
(1910 р.н.)

♩ ≈ 90

Варіант піснi
Петренко Г.А.
(1915 р.н.)

I А не-нько-мо-я, до-ро-ге на-сі-ни-зко, а ве-те-бе в-зя-ти, ве-те-бе по-сі-я-ти?

II Ой по-сі-ю я всь-ти-ці на ска-м'я-ці, а бу-ду-ть го-ли-ваті сім-не-рідні з кра-ни-ці [и].

III бу-ду по-ли-ваті сім-не-рідні з кра-ни-ці, по-ки ви-и-ду-ть-ся, бра-ті-ки та се-стри-ці [и].

I Ой Боже(и), Боже(и), коли той вечір буде,
Та коли про мене наговоряться лю[ди].

* * *

II Говорять зранку, говорять до півночі,
Бодай ворогам повилазили й о[чі].

I А ненько моя дороге насіннячко,
А де тебе взяти, де тебе посія[ти]?

III Говорять старі, говорять ще й малії,
А ще й говорять воріженьки тяжкі[ї].

II Ой посію я в світлиці на скамниці,
А буду ж поливать сім неділь із крини[ці].

IV Ой горе(и), горе(и), сирота грядки поле,
Великий мороз аж у ніженьки ко[ле].

III Буду поливать сім неділь із криниці,
Поки зійдуться братіки та сестри[ці].

V Ой тож не мороз, то нерідная мати,
Кладе сироту, не вечерявши, спа[ти].

IV А братіки йдуть, як голубчики гудуть,
А сестриці йдуть, як зозульськи ку[ють].

VI Не вечеряла, не буду й обідати,
Нема родочку — нікому й одвіда[ти].

47. Строкова I варіант (гуртовий)*

R - IX 90p.
H - Лебединський Д.О.

♩ ≈ 85

Одна

Гурт

Ой у не-ді-мо ра-но си-не мо- (о)-ре гра-но. Ой ви-ря-ся ла-мати до-чку-сь-ви-чу-сь-ю ро-но- [чу]

В-чу-сь-то ро-но-чку, мі-х-чу-ї і лю-ди, ой х-оче-бе-ді-тя мо-є, та-м-ся лі-ти бу- [де]

По-жа-лі-ть, не-ль-ко-мо-я, тай-чу-ї і лю-ди, ро-би-ти-му, го-ди-ти-му, до-бре-ме-ні бу- [де]

* на цей наспів розспівуються різні варіанти текстів, що пропонуються далі

** верхній голос співається "головним" тембром

- I Ой у неділю рано сиңе море грало,
Ой виряжала мати дочку в чужу стороно[чку].
- II "В чужу стороночку, між чужії люди:
"Ой хто ж тебе, дитя моє, там жаліти бу[де]?"
- III "Пожаліють, ненько моя хай чужії люди,
Робитиму, годитиму, добре мені бу[де].
- IV Ой робила, робила, робота немила,
Кажуть люди, ще й говорять: "Сирота ліни[ва]."
- V Ой ти думаєш, ненько моя, що я тут паную?
Прийди, ненько, подивися, як я тут горю[ю].
- VI Ти думаєш, ненько моя, що я тут не плачу?
За дрібними слізеньками стежечки не ба[чу].
- VII Ой зорву я з рожи квітку, та й пуцу на воду —
Пливи-пливи з рожи квітка аж до мого ро[ду].
- VIII Пливла, плівла з рожи квітка та й стала крутиться,
Ждала, ждала мати дочку та й стала жури[ться].
- IX Пливла, плівла з рожи квітка та й стала потопати,
Ждала, ждала мати дочку, стала помира[ти].
- X Розлилися води на чотири броди,
Приїздає дочка в гості через чотири го[ди].
- XI Старша доїзжає, менша зустрічає:
"Чи ти чула, моя сестро, в нас неньки нема[є]."
- XII "Ой, чого ж ти сестро моя, письом не писала,
Поки ненька ріднесенька в постелі лежа[ла]?"
- XIII "Ой, того ж я, сестро моя, письом не писала,
Що в тій чужій сторононьці та й не горюва[ла]."
- XIV "А я б тоскувала-перетоскувала,
Ой може б я свою неньку в постелі заста[ла].
- XV Не застала б я в постелі, застала б на лавці,
Розказала б своє горе своїй рідній ма[мці]."

- I Ой у неділю рано, ще сонце не сходить,
А вже моя рідна ненька по вгороду хо[дить].
- II По вгороду ходить, на шлях поглядає,
“Усі діти йдуть до церкви — моєї нема[є].
- III Усі діти йдуть до церкви, аж кіснички в'ються,
Ай у моєї нещасниці дрібні сльози ллються.
- IV Усі діти йдуть до церкви, як мак процвітає,
А моєї нещасної із строку нема[є]”.

- I Ой доле ж моя, доле, де я тебе діла,
Ой чи в п'ятницю проспівала, в неділю прої[ла]?
- II Та й доле ж моя, доле, де я тебе діла,
А чи у морі утопила, чи в пічі спали[ла]?
- III Ой я в пічі не спалила, в морі не втопила,
А моя ж ненька та й рідненька нещасну уроди[ла].

- I “Як піду я у чужій край, та й там я залежу,
Дай же, ненько, подруженьці проносить оде[жу]”
- II “А краще ж я, дитя моє, по тину розкину,
Тяжко-важко наряджати чужую дити[ну].
- III Ой краще ж я, дитя моє, по лісу розвішу,
Я чужою дитиною серце не поті[шу].
- IV Коли ж тебе, дитя моє, виглядати у гості?”
“Як виросте камиш-травка у хаті на помо[сті]”.
- V А ненька старенька та цьому раденька,
Наносила землі в хату, травку насади[ла].
- VI Росла, росла камиш-травка та й стала хилиться,
Ждала, ждала ненька дочку, та й стала жури[ться].
- VII Росла, росла камиш-травка, стала пов'явати,
Ждала, ждала ненька дочку, стала помира[ти].
- VIII Росла, росла камиш-травка, взяла та й пошерхла
Ждала, ждала ненька дочку, взяла та й поме[рла]

* * *

- I Вийду я на гору та й крикну додому:
"Вари, мати, вечеряти, та й на мою до[лю]".
- II "Наварила вечеряти, небагато — трошки,
Нема ж тобі, доню моя, ні миски, ні ло[жки].
- III Миску я розбила, ложку розлупила,
Іди туди, дитя моє, де літо роби[ла]".

* * *

- I Ой не жалій, ненько моя, що я одиниця,
Веди мене, топи мене, де глибока крини[ця].
- II Ой зав'яжи мені, ненько, чорним платком очі,
Бери мене, топи мене темненької но[чі].
- III Бери мене, топи мене, не давай кричати,
Посходяться сусідоньки, стануть рятува[ти].
- IV Не рятуйте, сусідоньки, в морі вода тепла,
А як мені вирватися із такого пе[кла]?"

* * *

- I Ой ненько, ценько, як вас звуть гарненько,
І раненько, і пізненько, то все ж моя не[нька].
- II І раненько, і пізненько, то все ж моя ненька,
Найраніше, найпізніше, ненька найрідні[ша].
- III Чи я в тебе, ненько моя, платки поносила,
Що ти мене сюди дала, щоб я голоси[ла]?"
- IV Чи я в тебе, ненько моя, спідниці порвала,
Що ти мене сюди дала, щоб я горюва[ла]?"
- V Породила мене мати у зеленому житі,
Дала мені гірку долю, треба з нею жи[ти].
- VI Породила мене мати у зеленому просі,
Горювала я змалечку, горюю і до[сі].

* * *

- I "Чи ти, ненько, чула, як я в тебе була?"
Ой на підвіконечку, як голубка гу[ла]".
- II "Ой якби ж я чула, що ти в мене була,
Одчинила б хату-сіни, щоб ти улину[ла].
- III Одчинила хату-сіни, щоб ти улинула,
Та й послала постіль білу, щоб ти отдохну[ла]".

48. Строкова II варіант

і - Гончаренко К.М. (заспів)
 Петренко Г.А. (верх)

R - оз. вір.

N - Лук'янець Г.В.

один *Удвох*

І *один*
 ой за-в'я-хн-ти мені не — н-ко, чо-рини пла-ток о — ці, од-ве-ди ме — не та-во-ли-ме (ге) не то-й) не-ко — і — (гі) но-чи].

II
 тай-не-ди-ви-ся, не-ко-мо — я, що я о — дини — ця, од-ве-ди ме — не та-во-ли-ме (ге) не, де-лай-те-ша кри — (гі) ни-ця].

III
 по-не — су-х-я сво-ю до — лю-ба-за-р-по-да-ва — ти, ой чи не бу — дуть-а-лю-ди до-го-д-рі, до-лі ку — пу- (гу) ва-ти].

IV
 ой ку — пу-а-те, лю-ди до — лю-ба-ме-до — ла до — бра, я (а) на — п'є — ть-а-тай-зо-ди-ви-де- (в'є) ть-ся, ой не-но-чу — є — (ге) во-до-ма-ї].

I Ой зав'яжи ти мені, ненько,
Чорним платком очі,
Одведи мене та втопи мене
Темненької но[чі].

II Та й не дивися, ненько моя,
Що я одиниця,
Одведи мене та втопи мене,
Де найглибша крини[ця].

III Понесу ж я свою долю
В базар продавати,
Ой чи не будуть та люди добрі
Долі купува[ти].

IV Ой купуйте люди, долю,
В мене доля добра,
Як нап'ється та й з людьми б'ється,
Ой не ночує вдо[ма].

49. Ой журавко, журавко (строкова)

Іх. 90р.
Лебединський Д.О.

♩ ≈ 92 *Одна*

Гурт

I. Ой журавко, журавко , Ой жу—рав—ко , жу—рав—ко чо—го кричиш що—ран—ку

II. Ой як мні не кричать , Ой як ме(і)-ні не кри-чать як ви—со-ко ви—лі-тять

Варіанти VII куплету
тоді мене спомануть

* верхній голос співається "головним" тембром

I Ой журавко, журавко, — двічі
Чого кричиш щоранку?

II Ой як мені не кричать, — двічі
Як високо вилітять.

III Ой високо, високо — двічі
Клен-дерево й од води.

IV Ой далеко, далеко — двічі
Отець, ненька од мене.

V Ой хоч вони далеко, — двічі
Так згадають легенько.

VI Тоді вони згадають, — двічі
Як обідать сідають.

VII Тоді мене спом'януть, — двічі
Як ложечки розкладуть.

VIII Одна лишня ложечка, — двічі
“Ой десь наша дочечка.

IX Ой десь наше дитятко, — двічі
Як на морі утятко”.

X Утя плава та й кряче, — двічі
Дитя служе та й плаче.

XI Утя плава по морю, — двічі
Дитя служе по горю.

XII Не дай, Боже, заболить, — двічі
Та й нікому покаліть.

XIII Не дай, Боже, помирать — двічі
Та й нікому поховать.

50. Не плач, мати, не журись (рекрутська)

♩ ≈ 105

R - 03. 91 р.

N - Лебединський Д. О.

І

дiмi Гурт

Не плач, мати, не журись, на те молодий-родився да гей, гей, йо-хо-хо, на те молодий-родивсь.

ІІ

На те молодий-родився, що вродити ро-го-дився да, гей, гей, йо-хо-хо, що вродити ро-го-дивсь.

I * Не плач, мати, не журись,
На те молод уродивсь, да
Гей, гей, йо-хо-хо,
На те молод уродивсь.

II На те молод уродивсь,
Що в солдати погодивсь, да,
Гей, гей, йо-хо-хо,
Що в солдати погодивсь.

III Тоді ж, мати, заплачеш,
Як на війні побачиш, да,
Гей, гей, йо-хо-хо,
Як на війні побачиш.

IV Ой на війні, на війні,
На вороному коні, да,
Гей...*

V На вороному коні,
На черкеському сиді, да
Гей...

VI На черкеському сиді,
Ще й шабелька при боці, да,
Гей...

VII Ще й шабелька при боці,
Нагаечка у руці, да,
Гей...

* далі співати за зразком перших куплетів

51. За вгородом

R-05.92

N- ПЕБЕДИНСКИЙ Д. О.

♩ ≈ 92
ОДНА Гурт

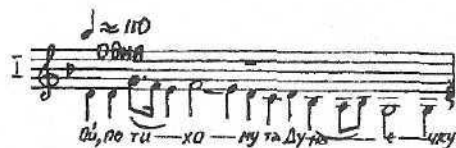
ЗА ВГОРО-ГО-ДОМ, ЗА ВГО-РО-ДО-МИ) НАМ СЛУЧИ-ЛА-СЯ БІ-ДА ЗА ВГО-РО-ДО-М) НАМ СЛУ-ЧИ-ЛА-СЯ БІ-ДА

ТАМ У-БИ-ТО, ТАМ У-БИ-ТО ЖЕ МО-ЛО-ДО-ГО ЖЕ КОЗАКА, ТАМ У-БИ-ТО ЖЕ МО-ЛО-ДО-ГО ЖЕ КО-ЗА-КА.

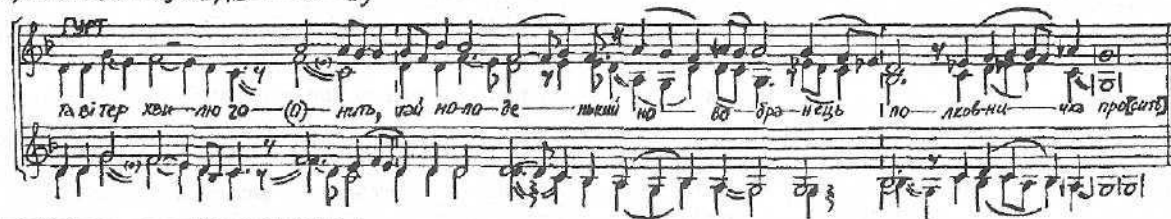
СХО-РОНИ-ЛИ, СХО-РО-НИ-ЛИ ЖЕ КРАИ ШИРО-КО-І ДО-ЛИ-НИ СХО-РО-НИ-ЛИ ЖЕ КРАИ ШИРО-КО-І ДО-ЛИ-НИ.

<p>I <u>За вгородом.</u>
За вгородом нам случилася біда, — двічі</p>	<p>IV <u>Насипали.</u>
Насипали же високою могилу. — двічі</p>
<p>II <u>Там убито.</u>
Там убито же молодого же козака. — двічі</p>	<p>V <u>Посадили.</u>
Посадили же червону калину. — двічі</p>
<p>III <u>Схоронили.</u>
Схоронили же край широкої долини. — двічі</p>	

52. Ой по тихому Дунаечку

R - 01. 90
H - Лебединський Д. О.

I Ой по тихому та Дунаечку та вітер
хвилю гонить,
Та й молоденький новобранець
полковничка прос[ить].

II Ой пусти мене, та й полковничку, а із
полку додому,
Та й розплакалась, розтужилась дівчина
за мно[ю].

III Ой нехай плаче, ой нехай плаче, а нехай
ще й потуже,
Ой нехай же той новобранець три годи
послу[же].

IV Ой служив службу та воєнну, а начав
помирати,
Та й начав собі перед смертю дівчину
й бажа[ти].

V Ой не по правді та й козаченьку а в
могилу лягаєш,
Та що ж ти собі перед смертю дівчину
бажа[єш].

VI А й умер, умер та й новобранець,
а у неділю вранці,
Та й положили новобранця в світлиці
на ла[вці].

VII А коня ведуть та й тіло несуть, а кінь
головку клонить,
Та стоїть дівка на воротіх, білі ручки
ло[мить].

VIII Ой ламай, ламай, та дівчинонько,
а з мизинного пальця,
Та світ ізійдеш, та й не найдеш такого
краса[вця].

53. Ой забелели снежки

R-01.90 p.

H-Лебединська Г.В.

одна Гурт

♩ ≈ 56

І

Ой за-бе-ле-ли снеж-ки, ой, тай за-бе-ле-ли бе-(е)-ли, ой по кру-(ту)-то — ой го-ре.

ІІ

Ой покру-тіть горі, ой, тай за-бе-ле-ло те-(е)-(е)-ло, ой козацьке ве-(е)-ло, ой вчу-жо — (ой сто-(го)-ой сторо-не.

ІІІ

Ой вчу-жо сторо-ні, ой, та ніхто не за-пла-(а)-че, ой ні ба-тьки, ні ма-(а)-ти, ой ні бра-та, ні, ой ні се-стра.

I Ой забелели сніжки, та й забелели бели
Ой по крутой горі.

II * Ой по крутой горі, ой,
Та й заболело тело, ой козацьке бело
Ой в чужой стороні.

III Ой в чужой стороні, ой,
Та ніхто не заплаче, ой ні батько, ні мати,
Ой ні брат, ні сестра.

IV Ой ні брат ні сестра, ой,
Та кіба ой заплаче, ой ще запечалиться
Ой товариш його.

V Ой товариш його, ой,
"Та товаришу вірний, ой ти братіку рідний,
Ой скоро я умру.

VI Ой скоро я умру, ой,
Та зроби ж мені брате, ой вірний товаришу,
Ой з клен-дерева труну".

VII Ой з клен-дерева труну, ой,
"Та ой де ж тобі, брате, та вірний товаришу
Ой з клен-дерева взять,

VIII Ой з клен-дерева взять, ой,
Та ой будеш ти брате, та вірний товаришу
Ой в сосновій лежать".

IX Ой в сосновій лежать,
Та соснова трунка, ой глибока ямка
Ой під рокитою.

X Ой під рокитою, ой,
Ой рокита висока, ой на листя широка
Ой похилилася.

XI Ой похилилася, ой,
Та молода дівчина ой по козацьком телу
Ой важилися".

54. Зеленая ой дівровонька

♩ ≈ 58
Одн

зе-ле-на-я ой ді-ві-рі во-нь-ка,

R-09.90 р.
N-Левдинський Д.О.

Гурт

зе-ле-на-я (а) (а) - я ой ді-ві-рі во-нь-ка у три ря- (а) (а) - ви ж тай по-са жє-на.

II

у три ря-и о-а по-са жє-на,

у три ря- (а) (а) - ви ж тай по-са жє-на, нам до-ро- (го) - жа ж тай у-ка за-на.

I	<u>Зеленая ой дібрівонька,</u>
У три ряди ой посаже[на].	— двічі	VII	<u>Серце мое ой скорблящее,</u>
Тіло мое ой трудяще[є].	— двічі
II	<u>У три ряда ой посажена,</u>
Нам дорожка та й указа[на].	— двічі	VIII	<u>Надумало ой помирати,</u>
Та й нікому ой похова[ти].	— двічі
III	<u>На дорожці ой явір стоїть,</u>
Під явором та й козак ле[жить].	— двічі	IX	<u>Як би в мене ой батьки були,</u>
Вони б мене ой схоронили.	— двічі
IV	<u>Під явором та й козак лежить,</u>
В правой ручке та й коня де[ржить].	— двічі	X	<u>Як би в мене ой сестри були,</u>
Вони б мене та й обтужи[ли].	— двічі
V	<u>А лівою ой воду бере,</u>
На серденько ой полива[є].	— двічі	XI	<u>Як би в мене ой брати були,</u>
Вони б мене в могилу пусти[ли].	— двічі
VI	<u>На серденько ой поливає,</u>
До серденька ой промовля[є].	— двічі			

55. Дош іде, дош іде

$\text{♩} \approx 132$
одна

I

дош і-де, дош і-де, до бе-ре-ви-ли-не,

R - 01.90p.

H - Лук'янець Г.В.

гурт

ко-зак ко-ни-ка ве-де, а дів-чи-на кли-ч-че, ко-зак ко-ни-ка ве-де, о дів-чи-на кли-ч-че

II

оу хоч клич, хоч не клич, носе серце натко оу рід би я те-бе взяв, так не ве-лить ба-ть-ко

I Дош іде, дош іде,

До берези липне,

Козак коника веде,

А дівчина кличе.

II Ой хоч клич, хоч не клич,

Моє серденьтко,

Ой рад би я тебе взять,

Так не велить батько.

III Так не велить батько,

Ще й уся родина,

Ой дівчино-серденя,

Личко, як калина.

IV Личко, як калина,

Васильками пахне,

Цілував би я тебе,

Поки ти не заснеш.

V Я й націлувався,

Я й намиливався,

Як у саду соловей,

Та й нащебетався.

VI Сидить утка на пеньку,

Та й сидячи, кряче,

То ж не утка, то дівчина,

За козаком плаче.

56. Ой колись була розкошнька

R - 03.91р.

N - ЛЕБЕДИНСЬКИЙ Д.О.

$\text{♩} \approx 80$

одна

гурт

I

Ой ко-лись бу-ла ро-зко-шо-нька, а те-пер ста-ла не-во-ле-н(і)-ка.

II

А те-пер ста-ла не-во-ле-нька ой бо-ли-ть се-рце, го-ло-во-н(і)-ка.

Варіант

V

А що старша сестра ко-ля-ла ве-де, се-ре-ду-ли сестра сі-дно не-се.

- I Ой колись була розкошонька,
А тепер стала невольенька.
- II А тепер стала невольенька,
Ой болять серце, головонька.
- III Ой беруть брата у солдати,
А за ним плаче батько й мати.
- IV А за ним плаче батько й мати,
Ще й три сестриці-жалібниці.
- V А що старша сестра коня веде,
Середульша сестра сідло несе.
- VI Середульша сестра сідло несе,
А найменша сестра листа пише.
- VII Ой вона пише, виписує,
Та й свого брата випитує.

- VIII "Ой ти, братіку наш, ти один у нас,
Ой коли прийдеш в гості до нас?"
- IX "Ой ти сестро моя, найменшій,
Ти досада моя найгіршій.
- X Ой піди, сестро, до Дунаю,
Та візьми, сестро, піску з краю.
- XI Та візьми, сестро, піску з краю,
Та й посій ж, сестро, на камені.
- XII Як на камені пісок зійде,
Ой тоді ж братік в гості прийде".
- XIII Ой нема піску, нема сходу,
Ой нема брата із походу.
- XIV Ой нема піску, вода змила,
Та нема брата, пуля вбила.

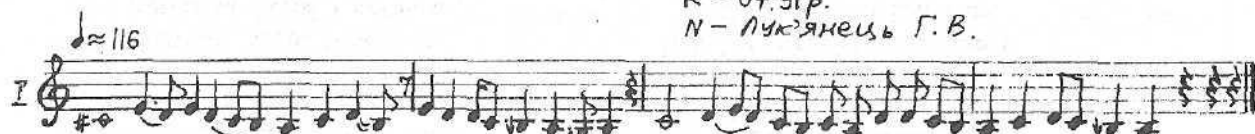
57. Жила бідна удова (солдатська)

і - ГМАТИК А. К. (1907 р. н.) - СОЛО

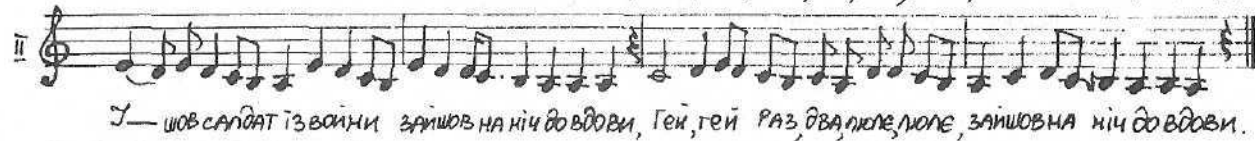
К - 07.91 р.

Н - Лук'янець Г. В.

♩ ≈ 116

I

ЖИ-ЛА БІДНА У-ДО-ВА ПРИБИТІЙ ДО РО ЗІ, ГЕЙ, ГЕЙ, РАЗ, ДВА, ЛЮЛЕ, ЛЮЛЕ, ПРИБИТІЙ ДО-РО-ЗІ!

II

І — ШОВ СОЛДАТ ІЗ ВОЙНИ ЗАЙШОВ НА НІЧ ДО ВДОВИ, ГЕЙ, ГЕЙ РАЗ, ДВА, ЛЮЛЕ, ЛЮЛЕ, ЗАЙШОВ НА НІЧ ДО ВДОВИ.

I Жила бідна удова
При битій дорозі,
Гей, гей, раз, два, люле, люле,
При битій дорозі.

II Ішов солдат із війни,
Зайшов на ніч до вдови,
Гей, гей, раз, два, люле, люле,
Зайшов на ніч до вдови.

III "Й удовушка ж молода,
Прив'яжи мого коня,
Гей, гей, раз, два, люле, люле,
Прив'яжи мого коня".

IV "В мене ні кола, ні двора,
А де ж я коня прив'яжу?"
Гей, гей...*

V "Й удовушка ж молода,
Дай коникові вівса".

VI "Я ні сію, а ні орю,
А де я ж тобі наберу?"

VII "Й удовушка ж молода,
А дай мені вечеряти".

VIII "Й удовушка ж молода,
А стели ж постіль для мене".

IX "Я ж не буду постіль слати,
Я не буду на ній спати".

X "Й удовушка молода,
А чи забула про мене?"

XI На правій ручке ж дитьо держала,
Левой ручкой кольцо знімала.
Гей, гей, раз, два, люле, люле,
Дружиночкой називала".

XII "Знаю, знаю, не забуду,
Я й коника прив'яжу.

XIII Вівса й сіна положу,
І вечерять наварю.

XIV Тебе, дружиночко, накормлю,
І спатоньки положу,
Гей, гей, раз, два, люле, люле
Ще й сім разів поцілую".

109 * далі співати за зразком перших куплетів

58. Калина-малина (рекрутська)

R - 09. 90p.
 Н - Лебединський Д. О.

♩ ≈ 80 *Одна* *Гурт*

КАЛИНА-МА-ЛИНА ⁵ НІ СЛАДКИ, НІ ГОРЬКА ОЙ ТАМ ЗА ПЛА-КА-ЛА КО-ЗА, КОЗАЦЬКАЯ ВІСНКА ОЙ ТАМ ЗА ПЛА-КА-ЛА КО-ЗА, КОЗАЦЬКАЯ ВІСНКА

А ВОНА ЗА-ПЛАКАЛА, ГОРЬКО ЗАРИ-ВАЛА, ЛЮБИЛА, КО-ХА-ЛА, ВАРМІ, ВАРМИНОЮ ВА-ЛА, ЛЮБИЛА, КО-ХА-ЛА, ВАРМІ, ВАРМИНОЮ ВА-ЛА.

I	<u>Калина-малина ні сладка, ні горка,</u>
Ой там заплакала коза-,
<i>козацькая жонка.</i>	— двічі	IV	<u>А де б'ють барабани, громко вибивають,</u>
Молодих реб'ят в призов,
<i>в призов призивають</i>	— двічі
II	<u>А вона заплакала, горко заридала,</u>
Любила, кохала, в армі-,
<i>в армію оддала.</i>	— двічі	V	<u>А за багатим сином отець, мати плаче,</u>
А за сиротою чорний,
<i>чорний ворон кряче.</i>	— двічі
III	<u>А в армію оддала під город Варшаву,</u>
Під город Варшаву, де б'ють,
<i>де б'ють барабани.</i>	— двічі	VI	<u>За багатим сином брати та сестриці,</u>
А за сиротою дівки,
<i>дівки жалібниці.</i>	— двічі

59. Що у першій садочку (рекрутська)

$\text{♩} = 60$
2/4 м

I

Що у першій са-до-чку там зо-ула ку-ва-ла,

Гурт

Ай у дру-гім са-до-чку ка-нарей-ка ще-бє-та-ла, ай у дру-гім са-до-чку ка-нарей-ка ще-бє-та-ла,

II

А у дру-гім са-до-чку ка-нарей-ка ще-бє-та-ла

А у тре-тім са-до-чку ма-ли-зи-ни-сю-ла, а у тре-тім са-до-чку ма-ли-зи-ни-сю-ла.

R - 09.90
N - Лебединський Д. О.

I Що у першій садочку там возуля кувала,
А й у другім садочку канарейка щебетала.

II А у другім садочку канарейка щебетала,
А у третім садочку мати з сином стояла.

III Мати з сином стояла, в сина правди питала,
“Ой скажи, мій синочок, а хто ж тобі найвірніше,

IV Ой чи тьоця старая, чи жена молодая,
Чи жена молодая, а чи матінка родная?”

V “В мене тьоця для привету, а жена для совету,
А матуся родная, нет на белому свету.

VI Вона мною ходила, вона світом нудила,
Як мене спорожала, собі смерті бажала.

VII Як мене спорожала, собі смерті бажала,
Три годочки не спала, та все мене колихала.

VIII Три годочки не спала, та все мене колихала,
А в солдати давала — дрібні сльози проливала.

IX Ой іди, мій синочку, на чотири годочки,
А на п'ятім годочку повертайся додомочку.

X А на п'ятім годочку повертайся додомочку,
Повертайсь додомочку, ізми́й мені голівочку.

60. В суботу пізенько (виразальна)

$\text{♩} \approx 60$
 двіа убох

в суботу пі-зньо — нько не ді-лю ра-ме — нько

Р — 03.91 р.
 Н — Лебединський Д.О.

Гурт

ку-ва-ла зо-зу — ля в са-ду жа-лі — бенежко ку-ва-ла зо-зу — ля в са-ду жа-лі — бенежко].

Гурт

А тож не зо-зу — ля, то рі-дн а-я ма-ти,

во-на ви-ря-жа — ла си-на у сал-да-ти, во-на ви-ря-жа — ла си-на у сал-да-ти].

I В суботу пізенько, в неділю раненько,
Кувала зозуля в саду жалібне[нько]. — двічі

II А то ж не зозуля, то рідная мати,
Вона виряжала сина у салда[ти]. — двічі

III "Я ж думала, сину, тебе оженити,
А ти сів, поїхав в армію служи[ти]. — двічі

IV Я ж думала, сину, невісточку взяти,
А ти сів, поїхав на війну стражда[ти]". — двічі

V "Як би ж ненька знала, яке ж мені горе,
Вона б переплила через синє мо[ре]. — двічі

VI Як би ненька знала, яка ж мені біда,
Вона б передала горобчиком хлі[ба]. — двічі

VII Горобчиком хліба, синичкою солі,
Як би ж ненька знала,
в якій я нево[лі]". — двічі

61. Чорне море безпрозоре

R - 05.91p.
N - Лук'янець Г.В.

$\text{♩} \approx 70$
Одн

Гурт

Чо — рне мо — ре без — прозо — ре, тай не має йому дна, чо — рне мо — ре без — прозо — ре, тай не має йому дна.

II

не — ща — сли — ва та дівчи — на, ко — тра лю бить мо — ря ка, не — ща — сли — ва та дівчи — на, ко — тра лю бить мо — ря ка.

I	<u>Чорне море безпрозоре</u>
Та й немає йому дна.	— двічі	VII	<u>Зроби, зроби, мій миленький,</u>
Із клен-деревя труну.	— двічі
II	<u>Нещаслива та дівчина,</u>
Котра любить моряка.	— двічі	VIII	<u>Та й поховай, мій миленький,</u>
У вишневому саду.	— двічі
III	<u>Моряк сяде та й поїде,</u>
Зоставайся, сирота.	— двічі	IX	<u>Та й постав же хрест дубовий,</u>
Над моєю головою.	— двічі
IV	<u>Сиротою некою,</u>
То все людська клевета.	— двічі	X	<u>Випечитай, мій миленький,</u>
Золотії номера.	— двічі
V	<u>Сиротою некою,</u>
Ні дівчина, ні вдова.	— двічі	XI	<u>Хто не йтиме, прочитає,</u>
З чого дівка померла.	— двічі
VI	<u>Сиротою некою,</u>
Покритушка молода.	— двічі	XII	<u>Чи з любови, чи з досади,</u>
В сиру землю жить пішла.	— двічі

ЗМІСТ

Передмова	3
Умовні позначення	4
1. Сади мої, ой сади зелені	5
2. Ой у полі три дорожки різно	6
3. Ой орав мій миленький... ..	7
4. Зайшло сонце за лісок	8
5. За річкою Дунайцем	9
6. Ой гук, мати, гук (фрагмент)	10
7. Із-за гір, з-за гір... ..	11
8. Вой да в нас партія невеличка (солдатська)	12
9. На возмор'ї ми стояли	13
10. Музика	14
11. Триндички "Думай..."	15
12. Вилітала галка	16
13. Ой з-за гори, з-за лиману	18
14. Ой ти, дівка, благородна	20
15. Ой ходив донець	22
16. Ой улане, уланочку	24
17. Та стелись, стелись барвіночок	26
18. Прощай, город	28
19. Ой нема гірш нікому	30
20. Ой бражечка, бражечка	32
21. Ой походжено, та й поброджено	34
22. Та ой не ходи, розкудрявче... ..	36
23. По-над нашим яром	38
24. Ой верба, верба	40
25. Коло річки, коло броду	42
26. Калина-малина	44
27. Ой ви, кумушки	46
28. Видно речку далеко	48

29. Що учора за неділенька була	50
30. Ой у полі криниченька	52
31. Не здихай, мила, так тяжко	54
32. Та ходила ой дівчинонька	56
33. Ой давно, давно	58
34. Здоров, дівко	60
35. Ой зродила мати сина-сокола	62
36. Ой на горі больниця стояла	64
37. Як жила я сім год удовою	66
38. Ой як приїхав мій миленький	68
39. Ой на горі гречка	70
40. Летіла возуля	72
41. Соловей мой, рання пташечка	74
42. Ой на Вкраїні висока могила	76
43. Ой туман поле устилає	78
44. Ходив я по полю (наспів № 1)	80
45. Ходив я по полю (наспів № 2)	82
46. Сирітська	84
47. Строкова I варіант (гуртовий)	86
48. Строкова II варіант	90
49. Ой журавко, журавко (строкова)	92
50. Не плач, мати, не журись (рекрутська)	94
51. За вгородом	96
52. Ой по тихому Дунаечку	98
53. Ой забелели снежки	100
54. Зелена ой дібровонька	102
55. Дош іде, дош іде	104
56. Ой колись була розкошонька	106
57. Жила бідна удова (солдатська)	108
58. Калина-малина (рекрутська)	110
59. Що у першім садочку (рекрутська)	112
60. В суботу пізненько (вирижальна)	114
61. Чорне море безпрозоре	116

Фольклорно-етнографічне видання

ПІСЕННА ЛІРИКА КЛЮШНИКІВКИ

Упорядник *Г. В. Лук'янець*

Відповідальна за випуск *С. В. Телегіна*
Редактор *В. Я. Субота*

Підп. до друку 15.06.2001. Формат 60×84¹/₁₆.

Папір офсетний. Друк офсетний.

Ум. друк. арк. 6,98. Гарнітура Academy.

Тираж 1000 прим. Замовлення № 323.

Видавництво фірми «Регіон-інформ».

Свідцтво Держкомітету інформаційної політики України
серія ДК № 31 від 04.04.2000.

Друкарня фірми «Регіон-інформ».

61082 Харків, пр. Московський, 144, оф. 706.